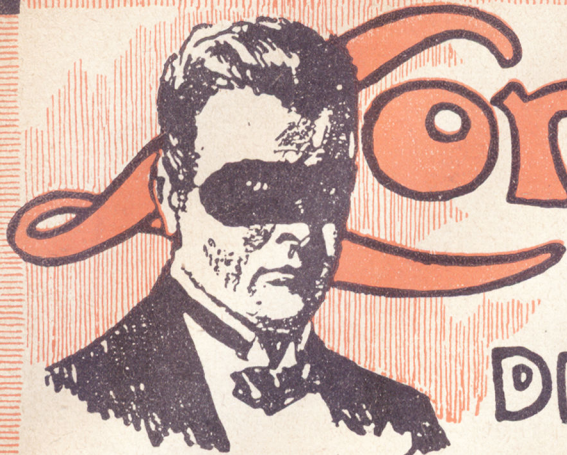

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Suster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 981

DE STIP OP HET GLAS.

20 cent

De vrouw zei niets, maar keek Raffles en Brand om beurten met haar koolzwarte oogen onderzoekend aan.

NIEUWE SERIE

De stip in het glas.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Lees vooral ook bladz. 32
Vijf romans en een
Kerstnummer cadeau!

HOOFDSTUK I.

VOORBEREIDING VAN EEN VELDSLAC.

— Hoe was de naam? vroeg Raffles, lui achteroverliggend in den gemakkelijksten stoel, dien de vrij groote bibliotheekkamer van het heerenhuis in de Cromwellstreet rijk was, en met half dichtgeknepen oogen turend naar Brand, die met een klein register voor zich aan de ebbenhouten middentafel was gezeten, een zeer zwaar meubel, dat twee man behoefde om het te kunnen verplaatsen.

— Armstrong — Donald Armstrong! herhaalde Brand, wat duidelijker en met een wat wantrouwenden blik naar het wijdgeopende venster, dat op den tuin uitzag.

— Je kunt gerust je stem wat verheffen, Brand! Onze oude Gaston is naar zijn zieke zuster en Henderson werkt als naar gewoonte in zijn garage — al valt er niets te werken, voor zoover ik kan nagaan. En daar de garage op zestig meter hiervandaan staat, zie ik niet in, hoe iemand je zou kunnen hooren, tenzij je bepaald gaat schreeuwen.

— Ik kan mij niet begrijpen, hoe hij er den moed toe vindt, zeide Brand met een zucht. Hij zat in zijn zijden overhemd, de mouwen teruggeslagen, bette zijn voorhoofd en nam

een lange slok van het ijswater waarvan een geheele karaf voor hem stond. Het is onbegrijpelijk warm voor den tijd van het jaar. Dat duurt nu al drie dagen zoo.

— En het ziet er niet naar uit, Brand, dat het in de eerste dagen zal veranderen! Ik zal er maar niet op wijzen, dat je nu geen ijswater behoorde te drinken, maar heete thee, zooals ik het doe, want die verfrist heel wat afdoender, en drijft je niet het zweet uit alle poriën. Ik zal mij er echter wel voor wachten, want het helpt toch niets. Overigens moet ik toegeven, dat deze atmosfeer eigenlijk weinig geschikt is voor — het uitstapje, dat nu op het program staat. Met deze hitte slapen de menschen heel slecht. Echter, het is de risico van het beroep, en ik verzoek je dus, voort te gaan. Den naam heb ik nu goed verstaan. Donald Armstrong. Staat hij vooraan op het ranglijstje?

— Neen. Nummer 1 is Henry Pettycoat, de boekmaker, en nummer 2 is David Hubermann, de bankier. De eerste is eergisteren naar Parijs vertrokken, na een daverend faillissement en de tweede is gisteren in een beroerte gebleven.

— Afdoende redenen om het hem niet langer lastig te maken! zeide Raffles koeltjes. Met hem is een groote schurk heengegaan. Wat Pettycoat betreft — het spijt mij, te moeten erkennen dat wij blijkbaar een vergissing hadden begaan. Wij hielden den man voor schatrijk.

— Dat was hij ook, tot voor eenige dagen! Om juister te zijn — tot voor drie weken. Toen maakte hij kennis met een Fransche revue-ster en....

— De rest kun je mij schenken, Brand. Die is als een open boek voor mij. Tusschen revue-sterren en het faillissement is de stap dikwijls maar heel klein. Bepalen wij ons dus voorloopig tot den heer Armstrong, die, zijn mijn inlichtingen betrouwbaar, de moeite van een bezoek stellig waard is. Hij woont?

— In Hampstead, Truckroad.

— Een nieuwe buurt voor zoover ik weet, ver in het Noorden. Antecedenten?

— Er zit iets geheimzinnigs aan den man. Vaststaat, dat hij onder meer handel drijft in diamanten en andere juweelen. Moet daar veel verstand van hebben, uitmuntend kenner van kroonjuweelen, al of niet gestolen door — andersdenkenden. Vijf en vijftig jaar. Wordt er van verdacht, te leenen tegen veel te hooge rente....

— Zeg dan eenvoudig: een woekeraar te zijn!

— Mijnentwege! Verder is het niet geheel en al mogelijk, dat hij ook een politespion is, hetgeen dan zou verklaren, dat men hem voorloopig met rust laat wat betreft den woekerhandel — en nog iets anders!

— Wat is dat andere? Je weet dat ik gaarne geheel volledig word ingelicht betreffende de omstandigheden, de levenswijze, de gebruiken, de karaktertrekken van mijn aanstaande slaachtoffer.

— Dat andere is — dat hij hoogstwaarschijnlijk ook een heler moet worden genoemd maar dan alleen van zeer kostbare zaken, die moeilijk aan den man zijn te brengen, zooals bekende schilderijen en niet minder bekende sieraden.

— Ja hangt een niet al te gunstig beeld van dien man op. Getrouwd?

— Geweest. Het verhaal gaat, dat zijn vrouw zich tien jaar geleden van het leven heeft beroofd toen zij ontdekte, wie en wat haar man eigenlijk was. Bewezen is het niet. Men haalde haar uit de Theems op, dat is alles.

— Kinderen?

— Een zoon, die al vijftien jaren geleden het huis is uitgelopen. Vermoedelijk zit hij ergens in Zuid-Amerika, maar het kan ook zeer goed Australië zijn of Indië. Vader en

zoon moeten elkander niet veel hebben ontlopen, want het vertrek van den nog piepjongen man — hij was nauwelijks zestien jaar, was niet geheel en al... vrijwillig.

— Woont hij alleen?

— Met een huishoudster en een nichtje. Het meisje moet een dochter van zijn zuster zijn. Een wat vreemd, in zichzelf gekeerd meisje. De huishoudster fungeert als een soort cerberus en heet Juffrouw Taffy.

— Charmante naam. Slaapt die Juffrouw Taffy in dat huis?

Brand raadpleegde even zijn klein register en antwoordde toen, na weer zijn voorhoofd te hebben afgedroogd:

— Ja, een verdieping hooger. Evenals het nichtje, Miss Mabel Nash. Beneden is zijn slaapkamer en een werkkamer, die met een groot openslaand raam uitziet op den nieuwen straatweg, zoeven genoemd, de Truckroad, die haar naam wel zal hebben onvangen, omdat het een hoofdverkeersweg is naar het Noorden van het land en er langen tijd massa's vrachtauto's zijn voorbijgereden. Het is er nu veel stiller, omdat de bouwwoede zich heeft gelegd.

— Des te beter. Wat wij er te doen hebben wordt het best verricht in de bescheiden stilte, in de volmaakte afzondering! De omgeving?

— Nieuwe huizen, aan de zijde waar hij woont iets ouder, dan aan den overkant. Winkels meestal op de hoeken der blokken. Voortuintjes aan de zuidzijde van de straat en hij woont aan de Noordzijde, zoodat zijn huis er zich van spenen moet — want je kunt de strookjes van 2 meter breedte, met gras begroeid, toch bezwaarlijk tuinen noemen. Die aan den anderen kant zijn vrij wat grooter, en ik heb er hier en daar al bloemperken gezien. Die huizen zijn nog lang niet allen bewoond. Het is een rustig slag menschen, en de mannen hebben — voor zoover zij niet ontslagen zijn, of nog iets te doen hebben — voor het meeren-deel hun arbeid in het centrum van de stad. Zij vertrekken met een vroeg treintje, zij komen op dezelfde wijze terug. Bijna al die huizen hebben kleine garages en zij gelijken op villa's.

— Je bent heel uitvoerig en duidelijk, Brand. Nu wat zijn eigen huis betreft. Het maakt natuurlijk deel uit van een blok?

— Ja, een blok van zes! Maar ieder huis heeft een afzonderlijk, vrij spits dak. De voorzijde is in geen geval anders te benaderen, dan door een voordeur of het raam van de voorkamer van het benedenhuis. Zijn bovenhuis echter, heeft een afzonderlijke trap.

— Yale sloten?

— Zonder onderscheid!

— De achterzij van het huis ?
 — Een kleine tuin, afgesloten door een schutting van een weg in aanleg !
 — Een brandtrap ?
 — Niets van dien aard. Daartoe acht men zeker de huizen te laag.
 — Huizen aan die achterstraat ?
 — Twee of drie half voltooide !
 — Heeft de man vaste gewoonten ?
 — Muurvast ! Hij verlaat zijn huis maar hoogstzelden ofschoon hij volmaakt gezond is voor een man van zijn lee tijd en goed ter been. Hij slaapt 's middags een paar uur, maar daarentegen ziet men hem zeer dikwijls tot diep in den nacht voor zijn bureau zitten.
 — Ziet men ? Wie zijn die men ?
 — Je hebt gelijk, Edward. Dat is maar bij manier van spreken. Want niemand kan hem van de straat af zien, als hij achter zijn schrijfbureau zit.
 — Brand, ik kan je slechts mijn compliment maken. Je inlichtingen zijn uitvoerig en nauwkeurig. Wat doet hij dan 's nachts ?
 — Dat is niet met zekerheid uit te maken, maar in ieder geval moet het iets zijn, waarbij hij liever niet wordt overvallen, want naar het schijnt doet hij er de deur bij dicht.
 — Altijd ?
 — Dat kan men wel zeggen.
 — Je praat van de deur — is er geen tweede ?
 — Ja, naar zijn slaapkamer, die weer met een deur op de gang uitkomt, maar ook die is altijd dicht. Daar schijnen altijd twee stevige grendels op te zitten.
 — De brandkast ?
 — Dat is maar een heel klein ding, maar een prachtig modern meubeltje, en het staat als een paal boven water, dat er ook wel iets in zit.
 Raffles zat een oogenblik naar buiten te turen in den tuin, die van hitte scheen te trillen, op dien snikheeten achtermiddag, wreef even langs zijn kin en zei nadenkend :
 — Het is verleidelijk genoeg — maar dat late werken, Brand, in een jaargetijde, waarin het om vier reeds dag is — dat is lang niet zonder gevaar. Ik ben daar nooit voor terug-gedeinsd — maar aan den anderen kant is het toch wel wat dwaas, met moedwi. ons hoofd in den strop te steken. Wij zullen dezen man intusschen niet vergeten — met een paar maanden uitstel wellicht gaat dat alles beter, en zeker veiliger. In ieder geval zullen wij er straks eens langs rijden, want een rit in den wagen brengt misschien wat frisheid. A propos — is je opname gelukt ? Voldoet je nieuwe fotoestel met de voorzetlens, die je in staat zal stellen, veraf gelegen gebouwen te kijken ?

— Ik weet het nog niet — ik moet de plaat nog ontwikkelen, Edward ! Om je de waarheid te zeggen, was ik na die excursie naar ons dak, zelfs vanmorgen, toen de zon nog niet zoo brandde, zoo vermoeid en zoo slap, dat ik de rest van het werk tot vanavond denk uit te stellen, al trekt de koeltje van onze donkere kamer in den kelder mij wel aan.

Raffles was uit zijn stoel opgestaan, rekte zich eens uit, en zag toe, hoe Brand het register toeklapte, na een kleine aantekening te hebben gemaakt, naast den naam van Donald Armstrong, en het zorgvuldig wegbergde in een goed verborgen vakje van de zeer groote, zware boekenkast, die bijna een geheelen wand van het vertrek innam.

Eenige oogenblikken later waren de beide vrienden naar het Noorden van de stad onderweg.

Londen leek uitgestorven, zoo zeer blakerde de hitte de reuzenstad, waarbinnen men nauwelijks scheen te kunnen ademen.

Maar gaandeweg werden de huizen kleiner en lager, werd de ruimte ertusschen wat grooter, verbreedden zich ook de wegen, die niet langer van asphalt waren, maar nog slechts van klinkers.

Nu en dan woei zelfs de lucht van bloemen, seringen, gouden regen en meidoorn hun in het gelaat, wat een duidelijk bewijs was, dat zij de grenzen van de ontzaggelijke steenwoestijn bereikten.

En hier waren ze aan het begin van de Truckroad, die op volstrekt niets scheen uit te loopen. Inderdaad hield hier Londen dan ook plotseling op, of beter gezegd de voorstad Hampstead, een echt villapark, met zeer goede wegen, opgaand geboomte, plantsoenen en vijvers.

— Je beschrijving klopt prachtig, Brand, zeide Raffles, terwijl hij den wagen langzaam liet loopen en met groote aandacht keek naar de aardige, afzonderlijk staande vrij kleine villa's aan de zuidzijde van den nieuwen weg, die nog tamelijk hobbelig was, met hun voortuinen, slechts gedeeltelijk aangelegd, en waarin zich bijna overal de ranke vlaggestokken naar den hemel hieven, in navolging van de Zweedsche gewoonte om voor ieder huis dat niet in het hartje van de stad ligt, de nationale vlag te planten.

De grijze, doordringende oogen van Raffles vlogen snel en onderzoekend naar alle kanten.

Toen zij de straat geheel teneinde waren, en voor het nog onbebouwde weiland waren aangekomen, ging Raffles de eene nog restende zijstraat in en reed achter langs het blok, waar zich het huis van den geldschietter bevond, even langzaam weer terug.

Hij monsterde aandachtig de schutting, die achteraan alle tuinen afsloot en pas vrij wat later zeide hij, de schouders ophalend:

— Het lijkt mij kinderwerk toe, Brand, mits wij maar handelen, zoo ang het duister is. De achterkant van de huizen lijkt mij volmaakt onbeschermd. Zelfs een beginneling zou over die lage schutting kunnen klimmen, en een van die huizen aan de achterzijde binnendringen.

— Toch niet tot aan de tweede verdieping? vroeg Brand.

— Waarom niet — mits men zorgt dat er een ladder op ons wacht? Er zijn overal kleine, steenen balkons naar ik zie, aan de achterzijde. Het zou werkelijk niet veel om het lijf hebben. Alleen — wij zullen moeten wachten, het zal niet anders gaan.

Zij reden weder naar de stad terug en dineerden op het terras van een der groote hotels aan de Theems, waar althans nog eenige koelte heerschte.

Zij bleven daar ook hun sigaretten rooken, verheugd, dat zij hier rustig konden genieten van het altijd wisselende schouwspel, hetwelk de Teems biedt, en vooral — dat zij zich niet behoeften te verroeren. De hitte was inderdaad nog zeer groot ook toen de zon reeds lang was ondergegaan.

Op eenigen afstand speelde een jazzband, en de tonen drongen tot hier door, tot op dit terras, niet al te helder verlicht, en waar men nu en dan het vuur van een sigaret zag opglimmen, of een diamant zag fonkelen.

Er kwam een man van de zijde van het hotel langzaam het terras opwandelen, wiens zware schoenen het grint van de smalle paden deden knisteren.

Hij droeg een demi, ondanks de warmte, en een dophoedje.

— De man maakt mij nog warmer, fluisterde Brand amechtig. Hij lijkt wel gek met zijn bolhoed.

— Veroordeel hem niet, Brand! zeide Raffles even zacht terug. Herken je hem niet? Het is onze goede Inspecteur Hoggart. Ik vermoed haast, dat hij op jacht is. Hij ziet er uit als een vos, die de lucht heeft gekregen van een malsch konijn!

Brand had nog altijd niet de stalen zenuwen van Raffles en het noemen van den naam alleen al, deed hem een onwillekeurige beweging van schrik maken.

— Wat doet hij hier? vroeg hij zacht. Hij hoort in de wijk van Hampstead thuis, wat heeft hij hier te zoeken —

— Een Inspecteur van zijn kennis, komt overal, Brand. En laten wij nu maar naar huis gaan — onze kleederen wegen als lood.

De twee vrienden betaalden en verlieten het terras. Toen zij zich in de vestiaire hun garderobe lieten geven, stond daar ook Inspecteur Hoggart, die hen en een paar andere bezoekers, die vertrokken, scherp opnam.

Raffles en Brand reden huiswaarts, en begaven zich ter ruste.

De nacht bracht geen verkoeling. Het was en het bleef smoorheet.

Het was vrij laat toen zij den volgenden morgen elkander troffen aan de ontbijttafel.

Brand had een nummer van de Daily News opgenomen en plotseling slaakte hij een kreet en keek Raffles met groote, wat verbijsterde oogen aan.

— Vanwaar dat vroege concert, Brand? vroeg Raffles, die juist plaatsnam.

— Er is waarlijk reden toe! Je wilde immers Donald Armstrong, tot onderwerp maken van een kleine aderlating.

— Van een groote — een zeer groote, Brand! Maar wij hadden afgesproken het te zullen uitstellen.

— Dan moet je het lang, zeer lang uitstellen, Edward — want Donald Armstrong is in den loop van dezen nacht vermoord.

HOOFDSTUK II

DE RAADSELACHTIGE DOOD.

— Inbrekers? vroeg Raffles, kalm naar zijn ei tastend.

— Geen sprake van! Het is juist de zonderlingste zaak, die men zich maar kan denken en het is volstrekt niet uitgemaakt, wie hem doodde!

Er kwam wat meer belangstelling in de stem van Raffles toen hij vroeg:

— Is dan de brandkast niet aangeraakt?

— Zelfs met geen vingertop! En van vingers gesproken — er is geen spoor van een afdruk gevonden.

— Pistool, knuppel of dolk?

— Het laatste — naar alle waarschijnlijkheid! In elk geval is het moordwapen niet teruggevonden.

— Wanneer gebeurde het ongeveer?

— Volgens verklaring van den dokter, zal

het omstreeks half twee in den nacht zijn geweest, maar volstreekte zekerheid heeft hij dienaangaande niet, want de ongelukkige is letterlijk doodgebloed, binnen zeer korten tijd. De stoot moet met een verbazende kracht zijn toegebracht met een scherp en groot mes, dat aan de linkerzijde van den hals binnendrong en het hart raakte.

Raffles liet een zachte fluittoon hooren en lepelde wat van zijn ei en zeide:

— Geen sporen hoegenaamd? Als er niets gestolen is, dan moet het toch een wraakneming zijn.

— Dat gelooft de politie ook. Maar ik denk dat je nog wel vreemder zult opzien Edward, als ik je alles heb verteld.

— Ik verlang niets liever! Prikkelers zijn heden ten dage zeldzaam, en als je kans ziet mij door je mededeeling te treffen, steek dan wat ik je bidden mag van wal!

— Nu dan — het is volkomen raadselachtig, hoe de moordenaar na de daad, de plek van de misdaad verlaten heeft, want de deur van de werkkamer was van binnen gesloten met een sleutel en de beide grendels waren aan de binnenzijde voor de slaapkamerdeur geschoven — ik bedoel de deur die op de gang uitkomt, niet de tusschendeur; want die stond wijd open.

— Gelooft de dokter dat de man onmiddellijk dood was?

— Hij kan nog hoogstens een paar seconden hebben geleefd.

— Waar vond men hem?

— In de stoel voor zijn schrijftafel.

— Was het raam open?

— Wijdgeopend!

— Dat is zeker wel zonderling! mompelde Raffles, nadenkend uit de raam ziende. Het is natuurlijk te dwaas om maar een oogenblik te denken, dat Armstrong zelf, nadat zijn moordenaar zou zijn weggevlucht, de deur bij wijze van beleefdheidsbetuiging achter hem gesloten zou hebben.

— Dat is ook ondenkbaar, Edward! Want daar men het mes niet heeft teruggevonden, of beter gezegd de zware dolk, zoo moet de moordenaar, dat wapen hebben meegenomen — en toch heeft men geen druppeltjes bloed op de gang gevonden, of op den deurdrempel. Wel vond men een heele plas rondom de schrijfstoel, tot bijna in het midden van de kamer.

— Maar dan kan het toch niet anders, of de moordenaar moet door het raam gevlucht zijn, al kan ik op dit oogenblik nog volstrekt geen motief bedenken, waarom hij dat zou hebben gedaan — tenzij hij gerucht hoorde op de gang, en meende dat de terugtocht hem was

afgesneden?

— Misschien hoorde hij dat wel inderdaad Edward — want Juffrouw Taffy was op.

— Was de huishoudster wakker? vroeg Raffles, nu werkelijk verwonderd. Wat deed zij op?

— Zij zegt dat de hitte haar het slapen belette. Zij zal er waarschijnlijk niet eens moeite voor hebben gedaan, want men trof haar geheel gekleed aan.

— Wonderlijk. Om half twee in den nacht? Hoe werd de moord ontdekt?

— Wel, door den rauwen kreet van den getroffene, die ijselijke gil moet in het geheele huis gehoord zijn.

— En de huishoudster hoorde hem ook en kwam toeloopen?

— Bijna onmiddellijk.

— Bijna? Waarom niet dadelijk?

— Ze kon niet — de deur van haar kamer was op slot, zoo deelde zij aan den Inspecteur mede. Tusschen haakjes — het was Inspecteur Hoggart.

— Hoe kwam zij dan naar buiten?

— Zij zocht en vond ook een reservesleutel, dien zij in een hangplaats pleegt te bewaren. Daarmede kon zij haar kamerdeur weer openen.

— Dat alles zou dus op voorbedachte rade wijzen, mompelde Raffles. De moordenaar zou haar dan eerst hebben opgesloten alvorens zijn daad te plegen. Intusschen — een zonderlinge wijze van handelen! Want zoodra de opgeslotene zooiets merkt, gaat hij of zij natuurlijk dadelijk schreeuwen en op de deur bonzen.

— Ik zeide je immers wel, dat het een vreemde zaak is zeide Brand opgewonden op het dagblad kloppend. Om het maar in een enkel woord te zeggen, Edward — de politie begrijpt er tot dusverre geen sikkepit van. Want je zult nog even moeten wachten — ik ben nog niet klaar! Het meisje was ook op!

— Wie meen je, het nichtje, Miss, laat eens kijken, Miss Mabel Nash? Heb ik den naam goed onthouden?

— Juist! De politie zocht natuurlijk dadelijk het geheele huis af, klopte op haar slaapkamerdeur, en vond haar — —

— Ook geheel aangekleed?

— Sterker nog — gekleed om uit te gaan, en dat niet alleen, maar met een geheel gepakt valies. Bleek als een doode, en sidderend over al haar ledematen.

— Nu, dat belooft wat! zeide Raffles, strak naar het tafellaken turend. Hoe werd de politie gewaarschuwd?

— De huishoudster gooide het raam van de slaapkamer open en schreeuwde zoo hard zij maar kon om hulp. Er is daar natuurlijk nog

maar heel weinig bewaking en de eenige patrouilleerende agent, hoorde haar kreten, juist aan het andere einde van het blok. Hij kwam zoo spoedig mogelijk aanloopen.

— Wie deed de deur voor hem open?

— Niemand — hij vond ze geopend! Maar let nu wel op, dat die deur niet opengelaten kon zijn door den moordenaar, want die moet een andere weg gebruikt hebben, zooals al is vastgesteld.

— Ja — omdat de eene deur gegrendeld, en de andere met een sleutel gesloten was. Dus het raam, of — — —

— Je meent den schoorsteen? Onmogelijk, Edward — het is een nieuwerwetsch, nauwding, zonder klimijzers, en volstrekt onbruikbaar voor menschen die er doorheen zouden willen klimmen.

— Hoeveel tijd verliep er tusschen de komst van den agent en den schreeuw van den vermoorden man?

— Tien minuten — in geen geval veel langer!

— In tien minuten kan een in het nauw gedreven moordenaar heel wat doen, Brand! zeide Raffles ernstig. Zijn er bloedsporen gevonden op de vensterbank? Ik bedoel van het raam, waarvoor de schrijftafel staat?

— Heel weinig! Maar ga niet verder op dien weg. Het is volstrekt onmogelijk, dat de man die den woekeraar vermoordde langs dien weg is ontkomen! Hij zou dat niet anders hebben kunnen doen, dan met behulp van een touwladder, of althans een knoepentouw, en men heeft niet het minste bewijs kunnen vinden, dat hij zoiets heeft gebruikt. Waar had hij het trouwens aan vast moeten maken?

— Men kan met ijzeren haken gemakkelijk een touwladder in het venster vastslaan, Brand!

— Toegegeven — maar dan kan men hem van onderen niet meer losmaken!

— Misschien kan men het niet zelf — maar in de kamer zelf kan een ander het wel doen!

— Je denkt aan een medeplichtige binnenshuis — maar dan moet men toch de gaten of indrukken van die ijzeren haken vinden! Niets van dien aard is ontdekt, en toch is de vensterbank van hout!

— Is een vlucht naar het dak mogelijk?

— Nog onmogelijker! Zooals ik je reeds zeide, zijn de daken zeer schuin, goten zijn er niet, tenminste niet aan de voorzijde, uitsteeksels nog veel minder. En daarenboven, Edward — welke moordenaar zou er toch op rekenen, langs zulk een vreemden weg te moeten ontsnappen en dus van tevoren een eind dik touw bij voorbeeld aan den hijschbalk

vast te maken? Armstrong, die den geheelen avond tot aan het oogenblik van zijn dood, voor zijn schrijftafel heeft gezeten, had toch dat touw moeten zien?

Raffles gaf geen antwoord op deze opmerking. Hij had nu zijn oogen geheel gesloten en Brand zag aan de fijne rimpeltjes, die zich tusschen zijn wenkbrauwen vertoonden, dat hij ingespannen nadacht en zich de situatie voor oogen trachtte te stellen.

Eindelijk zei hij, zonder nog zijn oogen te openen:

— Men zou het eigenlijk moeten zien; zooals jij het mij mededeelt is het inderdaad een raadselachtig geval, maar daar ik nog geen enkele moordzaak heb gevolgd, of zij viel tenslotte langs natuurlijken weg op te lossen, zonder dat wij er de metaphysica bijhalen, zoo geloof ik dat ook dit wel te ontraadselen is. Een moordenaar met vleugels aan de schouders, die een raam uitvliegt, is nog steeds niet geboren — en dat is waarschijnlijk maar heel gelukkig ook, want ik vrees dat daardoor het aantal misdaden nog op onrustbarende wijze zou toenemen. Ik ben echter nog niet geheel en al gereed met mijn vragen. Je zegt dat de politie geen enkel spoor heeft gevonden, en dat wil ik aannemen. Intusschen — er moet toch een motief zijn, en de man die het deed — tenminste als hij niet verjaagd is, voor hij een hand naar de brandkast kon uitsteken — moet een hevige, felle vijandschap tegen Donald Armstrong gevoeld hebben. Ik vraag dus — is er onderzoek gedaan naar zijn vijanden? Een man in zijn omstandigheden moet die natuurlijk hebben.

— De politie zoekt ook in die richting. Des middags is er een man bij Armstrong geweest, met wien hij een heftige woordenwisseling heeft gehad, die zoo luid werd gevoerd, dat de benedenburen het hebben gehoord en aldus hebben zij ook getuigd.

— Is die man gezien?

— Tweemaal zelfs! Eens toen hij woedend het huis verliet, en de tweede maal des avonds om een uur of tien, toen hij in de buurt op- en neerdrentelde, alsof hij op iets wachtte.

— Men weet dus wie hij is?

— Ja. Een neef van Armstrong, Ralph Tackeray geheeten. Hij is electricien of beter gezegd electrotechnisch ingenieur en het is al uitgelekt, dat hij lang niet onverschillig is gebleven voor de bekoorlijkheden van zijn nichtje. Naar het schijnt heeft Armstrong, die tevens haar voogd is, zich altijd vinnig verzet tegen een verbintenis tusschen die beiden.

— Met iedere mededeeling, Brand, maak je het geval ingewikkelder. Welke reden gaf bijvoorbeeld het meisje op, dat zij half twee

in den nacht geheel gekleed, en met een valies bij zich, door het huis liep te spoken? Er is natuurlijk maar een enkele verklaring, Brand — zij wilde vertrekken en denklijk een goed eind uit de buurt want daar wees het valies op. Dat was het toch!

— Een groot soort handvalies! Het is trouwens al onderzocht ook. Bovenkleeren, ondergoed, toiletartikelen — en een pakje brieven. Zij moet er zich heftig tegen verzet hebben, dat de politie ze las. Natuurlijk zijn ze toch gelezen, het woord tact zal men vruchteloos zoeken in het woordenboek van Scotland Yard.

— Met tact zou de politie ook niet ver komen, Brand. Het waren natuurlijk minnebrieven?

— Ja, en geschreven door Tackeray. Maar de politie vond er niet de minste aanduiding in van hetgeen er vannacht is gebeurd. Minnebrieven zooals er honderdduizenden geschreven worden. Het bekende onzinnige gestamel van een man, wiens gedachten geen gelijken tred kunnen houden met het woeste kloppen van zijn hart.

— De politie heeft haar natuurlijk gevraagd wat haar doel was?

— Natuurlijk. En zij gaf ten antwoord, dat het niemand een steek aanging. Zij zeide dat zij volkomen vrij was om te doen of te laten wat zij wilde, — en dat is niet precies juist, want Armstrong had nog over haar te zeggen, zoolang zij niet meerderjarig was — of zoolang zij niet trouwde, in welk geval zij automatisch meerderjarig zou worden.

— Je zeide zoeven, dat hij haar voogd was. Had hij kapitaal van haar te beheeren?

— Ja, en het was een vrij groote som — zooiets van tienduizend pond!

— Dat is misschien van beteekenis. Laten wij het in elk geval onthouden. Nog geen arrestaties?

— Neen, maar er hangen er in de lucht.

— Is er aan het meisje gevraagd, of zij soms de deur van de slaapkamer van Miss Taffy had gesloten?

— Zeker heeft men dat gevraagd. Zij ontkent het.

— Hetgeen natuurlijk nog niet wil zeggen, dat zij het ook werkelijk niet gedaan heeft. De meeste vrouwen weten te liegen met een virtuositeit, waarbij vergeleken de slimste man zelfs een zuigeling is.

Na dit gezegd te hebben, stond Raffles van de ontbijttafel op, nam nadenkend een sigaret uit zijn koker, ging voor het raam staan om naar buiten te zien, draaide zich plotseling om en zeide:

— Ik wil deze zeer belangwekkende zaak

gaan onderzoeken, Brand. Er zitten merkwaardige kantjes aan. Heb je lust om mij te vergezellen?

— Dat spreekt vanzelf. Maar is het niet gevaarlijk? Moeten wij ons vermommen?

— Dat is volmaakt overbodig, tenminste in den aanvang. Er zullen toch nog wel meer nieuwsgierigen in de buurt van dat huis zijn?

— Je hebt gelijk. Laat ons dan maar spoedig gaan, ik wil je niet verhelten, dat ook ik buitengewoon nieuwsgierig ben naar den afloop. Hoe het raadsel van die twee gesloten deuren verklaard moet worden — ik geef toe, dat het tot dusverre een duistere put vol geheimzinnigheid voor mij is.

Wat later waren de vrienden weder onderweg naar het Noorden en kwamen in de nieuwe straat met de nieuwe huizen, een blok van zes aan den eenen kant, en kleine, afzonderlijk-liggende villatjes daartegenover. Zooals te verwachten viel was het huis bewaakt door een stoeren agent, die met zijn handen op den rug voor de deur van het bovenhuis stond, en onverbiddeijk iedereen terugwees, die geen deugdelijke perskaart of een politiepenning kon vertoonen.

Raffles en Brand hadden zich van geen van beide voorzien en waren dus wel verplicht er zich mede te vergenoegen, zich bij de nieuwsgierigen te voegen, die het huis aangaapten.

Raffles had zijn wagen tot staan gebracht en nam het huis en de naaste omgeving scherp op. Ook hij kwam tot de slotsom, dat het volmaakt onmogelijk was, door het raam de kamer van de misdaad te verlaten, tenzij met de hulp van een touw ladder of een klimtouw, en het scheen te zijn uitgemaakt, dat zulk een hulpmiddel onmogelijk kon zijn gebruikt.

Aan geheime uitgangen hoefde men in zulk een splinternieuw huis natuurlijk niet te denken en zoo zag de zaak er zeker raadselachtig genoeg uit.

Plotseling scheen Raffles iets in te vallen en vroeg:

— Stond er iets te lezen omtrent de kasten in de kamer, waar de misdaad is gepleegd.

— Ik heb er geen woord van gevonden.

— Laten wij eens even aannemen, dat er een groote wandkast is geweest — of anders een zeer ruime kleerenkast in de slaapkamer. Is het zoo onwaarschijnlijk dat de dader op het hooren van gerucht zich haastig in die kast verborgen heeft, en kans zag te vluchten, toen de deur eenmaal open was? Ik zou....

Raffles hield plotseling op, keek Brand met groote oogen aan, begon zachtjes te lachen, schudde het hoofd, en zeide op een toon van het diepste zelfverwijt:

— Brand — ik ben een ezel! Neen, val mij niet in de rede — een driedubbele domkop! Ik heb je massa's vragen gesteld alsof ik een rechter van instructie was — ik heb een zeer voorname vraag weggelaten, misschien wel de voornaamste — en ik moet jou het verwijt maken, dat je er niet eens mijn aandacht op hebt gevestigd.

— Wat bedoel je? vroeg Brand verbluft.

— Je hebt mij het schokkend verhaal gedaan, van de huishoudster die het slaapkamer-raam openwierp en luidkeels om hulp ging schreeuwen, na de ontdekking van het vreeselijke voorval. Maar — even te voren had je mij gezegd, dat beide deuren naar de gang, respectievelijk met sleutel en grendels gesloten waren. Wil je mij het genoeg doen en mij even ophelderen, op welke wijze Juffrouw Tassy binnenskamers kwam?

— Goede hemel, riep Brand verschrikt uit, dat is waar ook, het is mij ontgaan ook om je dat te zeggen. Nu, het is heel eenvoudig — zij zegt dat zij een paneel heeft ingetrapt, toen zij op haar roepen geen antwoord kreeg. Het was het paneel van de slaapkamerdeur.

— Zij is dus een sterke vrouw? Een soort Kenau?

— Integendeel, klein en tenger en een beetje ziekelijk. Intusschen — ze moet toch de waarheid gesproken hebben, hoe zou ze anders binnen moeten zijn gekomen.

— Dat is zoo — op een andere wijze ging het niet, zeide Raffles afgemeten.

Zijn blikken gingen weer door de straat. Van de kleine villa's waren er, zooals gezegd, nog slechts enkele bewoond, en vele bewoners leunden over het hekje van hun voortuin, en

keken vol nieuwsgierigheid naar het huis, waarbinnen zulk een afschuwelijke, vreemde misdaad was gepleegd.

Uit het huisje recht tegenover dat waar de vermoorde man gewoond en geleefd had, kwam een oude man met kromme rug en sneeuw wit haar tevoorschijn, die met moeite langs het paadje strompelde, zich over het hekje boog, een tijdje bleef kijken, en toen hoofdschuddend, nog dieper gebukt, de deur binnenging. Wat verder praatten twee burens met elkander over het geval.

Maar voor het huis zelf stond een vrij groote menigte van wel tachtig koppen en Raffles zeide zacht:

— Wie weet is onder hen de moordenaar, Brand — men zegt, en het is ook waar, dat de misdadiger onweerstaanbaar getrokken wordt naar de plek waar hij zijn wandaad bedreef. Komaan, op deze wijze ontdekken wij niets, wij zullen terugrijden, ons van de noodige legitimatiebewijzen voorzien, ons uiterlijk veranderen, en het huis zelf eens grondig onderzoeken.

De auto stond stil voor de Windsor Club, waar zij wilden lunchen. Een jongen schreeuwde met middag-edities. Brand kocht een blad, sloeg het snel open, zocht even, en slaakte een onderdrukten kreet van verbazing.

— Een arrestatie? vroeg Raffles hem strak aanzien.

— Ja — maar een waarop ik zeker niet gerekend had. Vanmorgen om tien uur is in zijn woning, een zekere Ike Sloan gearresteerd, een berucht inbreker, vooral befaamd als steler van juweelen, beschuldigd van den moord op Armstrong, wiens vriend hij moest zijn geweest.

BATCO DE WERELD COUPONS

**worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hooge kwali eit.**

HOOFDSTUK III

DE MIST VERDIKT ZICH.

Een paar uren later bevonden Raffles en Brand zich, geheel gereed voor hun onderneming, totaal onkenbaar, en voorzien van de voortreffelijkste papieren, voor de deur van hun huis in Truck Road.

Er stond nog altijd een agent, al was het een andere dan zooeven.

De man maakte niet het minste bezwaar om de twee zoogenaamde journalisten door te laten en Raffles en Brand bestegen de trap

naar het bovenhuis, die achter in de vrij ruime vestibule begon.

Zoals te verwachten viel had men het lijk reeds naar het lijkenhuisje gebracht waar stellig op dat oogenblik de schouwer reeds zijn somber werk had gedaan.

De kamer echter, die eveneens door een agent werd bewaakt, in afwachting, dat zij verzegeld zou worden, vertoonde niet de minste sporen van een worsteling — alleen maar die afschuwelijke, groote kleverige plek die te zien viel op het zandkleurige tapijt van het bureau af tot bijna aan de middentafel, die onder de elektrische kroon stond.

Men had het openslaande raam weer gesloten, maar Raffles kreeg verlof het weer te openen, dat ging niet zoo gemakkelijk want tusschen den kant van het zware bureau en het raam was maar juist gelegenheid voor een niet al te zwaarlijvig man, een plaatsje te vinden en de kruk van de spagnolet om te draaien.

Het raam ging naar buiten open en Raffles begon dadelijk met een grondig onderzoek.

Inderdaad was de vensterbank geheel van hout, lichtgeel geverfd, en daarop waren een paar kleine ronde spatjes zichtbaar waarover degenen die met het onderzoek belast was, heel zorgvuldig van die kleine glaasjes zonder voet had laten stulpen, die men vooral in Hollandische gezinnen veelvuldig aantreft, en wier gebruik tamelijk algemeen bekend is.

De kleur van die spatjes was donkerrood.

Men behoefde er niet aan te twifelen of het was bloed.

Hoe zij daar kwamen, was zeker niet recht duidelijk, daar de rampzalige Armstrong getroffen was zittende achter, of beter: vóór zijn bureau, en die plek was zeker minstens anderhalven meter van de vensterbank verwijderd.

Voetsporen vertoonde het lichtgeschilderde hout niet, maar wel een eigenaardige, halfronde deuk in den rand van het nieuwe hout, die dadelijk de aandacht trok van Raffles en die hij vol aandacht onderzocht.

Het hout was niet versplinterd in deze deuk, maar als het ware ingedrukt.

Raffles liep langzaam om het bureau heen, en ging in den schrijfstool zitten, waarvan de lederen zitting met een servet bedekt was — misschien om het bloed aan het oog te onttrekken.

Zoodra hij zat kon hij opmerken, dat het hem van die plek af onmogelijk viel iets anders van de straat te zien, dan het kleinste gedeelte van het tegenover liggende trottoir, de voortuinen van de huizen van de overzijde, en natuurlijk die huizen zelve.

Het was dan ook volstrekt onmogelijk, dat iemand, die op straat liep, met zooveel kracht en zooveel juistheid een zware dolk naar den schrijvenden man zou hebben kunnen werpen. Trouwens — dan had dat wapen in de wond moeten blijven steken, die volgens de kranten berichten zeer diep was.

Toen Raffles dit aan Brand zeide, dacht deze even na en bracht toen haastig in het midden:

— Maar indien hij eens vlak voor het open venster gestaan had?

— Dan had misschien een zeer krachtig messenwerper hem kunnen treffen — ik ontken het niet. Maar dan zou men den man hier in deze smalle doorgang tusschen vensterbank en schrijfbureau moeten hebben aangetroffen, en niet in zijn schrijfstool, want hij kan nauwelijks een paar seconden hebben geleefd, na die verschrikkelijke verwonding.

— En bovendien verandert het niets aan het feit, dat men dan het moordwapen had moeten vinden, hernam Brand. Dat is voor mij juist het vreemdste van het heele geval — natuurlijk wanneer ik het raadsel van de gesloten deuren uitzonder. Die twee deuren...

— Laten wij niet vergeten, dat het er drie waren, Brand, ook de deur van Juffrouw Taffy was op slot gedraaid aan den buitenkant. Naar alle waarschijnlijkheid heeft de moordenaar dat gedaan, want die was de eenige, die er belang bij kon hebben, dat hij niet gestoord werd bij zijn werk, al blijf ik er bij, dat het een heel domme zet was.

Raffles liep onder het spreken langzaam door het vertrek, en bekeek toen met groote aandacht de stevige deur die naar de gang voerde. De steutel stak nog op het slot, maar de politie had hem teruggedraaid. Hij kon dus de deur gemakkelijk openen en keek op den breeden rug van den agent die de wacht hield, en die zich daar vrij erg scheen te vervelen in die halfduistere gang.

— De zaak is maar, zoo begon hij peinzend of die vrouw de waarheid sprak, toen zij zeide, dat zij beide deuren gesloten vond!

— Welke reden kon zij hebben om te liegen? En heeft zij de deur niet in moeten trappen? riep Brand uit.

— Wat het laatste betreft — dat zou gedaan kunnen zijn om de politie op een dwaalspoor te brengen. Ik....

Hij hield plotseling op, want volkomen onhoorbaar was er iemand in de kamer gekomen.

Het was een vrij kleine, magere vrouw, van een jaar of vijfenveertig, met zeer groote, gitzwarte oogen, die nog glanzen konden.

Trouwens was aan deze vrouw ook nu nog te zien dat zij vroeger schoon was geweest. Zij had lenige, katachtige bewegingen en men hoorde haar nooit aankomen, omdat zij steeds op pantoffels, met dikke, vilten zolen liep.

Zij droeg een zeer eenvoudige, zwarte japon, met een liggend, wit boordje en witte manchetten, en zij geelk wel wat op een verpleegster, of op een directrice van een strenge kostschool.

— Juffrouw Taffy? vroeg Raffles met een buiging. Brown, van de Daily Telegraph.

De vrouw zeide niets, hield haar dunne lippen stijf opeengeklemd, en keek beurtelings Raffles en Brand met haar koolzwarte, onderzoekende oogen strak aan. Toen vroeg zij met een zonderlinge zachte stem, die als uit de verte leek te komen:

— Wie heeft U hier binnengelaten?

— Wel, de politie! antwoordde Raffles be-minnelijk. Wij hadden een behoorlijke legiti-matie.

— Ik had anders het verzoek gedaan, geen journalisten toe te laten, zeide Juffrouw Taffy op denzelfden zachten toon, die zoo vreemd in tegenspraak was met haar koolzwarte, levendige oogen en het strakke, maskerachtige gezichtje.

— Heeft U een afkeer van publiciteit? vroeg Raffles, steeds even vriendelijk.

— In sommige gevallen kan zij hinderlijk zijn, Mijnheer! antwoordde Juffrouw Taffy kortaf. Geloof gij soms dat het zoo aangenaam is, telkens en telkens weer te moeten antwoor-den op allerlei vragen? Donald Armstrong is dood — hij is vermoord — wat valt er nog meer te weten?

— Dat is juist! antwoordde Raffles kalm. Er valt geloof ik heel wat te weten. Vindt U het zelf niet een bijzonder raadselachtige zaak, Juffrouw Taffy? Daar zijn bijvoorbeeld die gesloten deuren. De vermoorde man kan ze onmogelijk gegrendeld en met de sleutel ge-sloten hebben. Het is ondenkbaar dat iemand anders het gedaan heeft dan de moordenaar — of de moordenaars! Maar ziet nu eens aan, hoe wij dan reeds aanstonds voor het eerste raadsel worden geplaatst! Hoe kwam die moordenaar weg nu de deuren dicht waren?

— Dat moet de politie maar uit maken, antwoordde Juffrouw Taffy kortaf. Ik kan U wel zeggen dat het mij geen steek kan schelen!

Raffles bestudeerde een oogenblik vol aan-dacht het wasbleeke gezicht met de fijne lijntjes erin, de nog zeer mooie oogen met hun don-keren gloed, de tengere, sierlijke gestalte en toen zei hij eensklaps na het laatste antwoord van de vrouw goed verwerkt te hebben:

— U is zeker verbazend sterk!

— Waarom vraagt U dat?

— Omdat het paneel van die deur bijna een duim dik is. Ik weet bij ondervinding hoe-veel kracht het vereischt, zelfs voor een sterk gebouwd man om een deurpaneel te openen. U heeft in uw verklaring gesproken van trappen, maar dat is natuurlijk een vergissing van U geweest, een van die gewone versprekingen, die men in een overigens zeer begrijpelijke opwinding dikwijls begaat, want dan had U het onderste paneel moeten vernielen — en ik zie duidelijk dat het bovenste is ingedrukt — gedrukt, verstaat U mij, en niet getrapt!

De vrouw gaf geen antwoord maar keek Raffles met op elkaar geperste lippen aan. Toen gingen haar blikken door de tusschen-deur naar de gangdeur van de slaapkamer, waarin een groot gat gaapte.

Eindelijk zeide zij, schouderophalend:

— U kunt gerust denken wat U verkiest, het is mij volmaakt onverschillig.

— Dat kan ik mij voorstellen, Juffrouw Taffy. Maar denk U niet dat de politie dat wel eens anders kon inzien? Die kon weleens arg-waan krijgen over uw vreemde verspreking terwijl ik er mij alleen maar over verwonder. U schijnt mij op uw beurt te wantrouwen, en dat is jammer, geloof mij. Ziet U, ik ben er vast van overtuigd dat U zelf die deur niet vernield heeft, dat is mannenwerk geweest. U is tenger en niet heel erg sterk. Zeg mij nu eens oprecht — heeft U Ike Sloan vannacht zelf gezien?

— Neen, ik zag hem niet, en ik wil niet verder antwoord geven op Uw vragen! ant-woordde de huishoudster, terwijl zij Raffles met een duisteren blik aanzag.

— Ook niet op deze laatste — of U niet kunt nagaan, waarom Miss Mabel op dat late uur in den nacht gekleed was om op reis te gaan?

— Ik bemoei me nooit met de zaken van anderen? antwoordde de vrouw, draaide zich om en verliet het vertrek door de gangdeur.

Niets was er van haar voetstappen te hooren, terwijl haar vilten pantoffels snel over het dikke kleed gleden. Het maakte den indruk of er een schim, een spooksel geruischloos weggleed.

— Een vreemde verschijning! zeide Brand zachtjes, nog met zijn blik gehecht op de gesloten deur.

— Ja, die vrouw ziet er uit of zij zoo uit een stuk van Ibsen is weggelopen, zeide Raffles nadenkend. En dan ziet zij er ook uit — alsof zij heel wat meer van het geval weet dan zij laat blijken. Waarom liegt die vrouw? Dat zij zelve de deur indrukte is volstrekt onmoge-

lijk. Haar tengere schouders reiken niet tot aan de hoogte van het gat. Zie maar hier. Brand — het paneel is verbrijzeld door een man van groote lengte en sterke schouders. Nu is het maar de vraag, te weten te komen, waarom zij liegt. Kent zij Ike?

— Het is niet onmogelijk. Het is weleens meer voorgekomen, dat inbrekers zich een huishoudster tot medeplichtige kiezen..... Maar dan is die huishoudster bijna altijd jong en knap! Natuurlijk zou de politie den kerel niet gearresteerd hebben, als er geen sterke aanwijzingen tegen hem waren. Hij zal dus wel hier in huis zijn geweest of hij is vlak bij het huis gezien, onder verdachte omstandigheden.

— Maar of hij nu Sloan heet, of Jansen, of Meier, Edward — dat verandert toch niets aan de zaak, dat de moordenaar niet door een dichte deur kon ontsnappen?

— Een oogenblikje, Brand — deze deur kun je bezwaarlijk dicht noemen. Er zit een gat in het bovenpaneel, waardoor jij gemakkelijk zoudt kunnen heenglippen. Door dat gat heen kan men de beide grendels heel gemakkelijk weer voorschuiwen. Ik erken echter dat een man na zulk een daad wel aan andere dingen denkt dan een grendel voor een deur schuiwen, terwijl alles hem moest aandrijven, zoo vlug mogelijk de plek van de misdaad te verlaten! En wacht eens — Brand, wij kunnen deze mogelijkheid ook wel uitschakelen, want de deur is van buiten naar binnen, en niet omgekeerd ingericht. Een stuk paneel wijkt hier heel duidelijk naar de binnenzijde van de kamer. Hoe langer wij dus deze zaak bezien, hoe onbegrijpelijker zij wordt! Wat drommel, er kan hier toch geen sprake zijn van een geheimen uitgang?

Raffles stapte vlug de kamer rond, klopte overal op de muren, kwam weer op zijn punt van uitgang terug en bromde ongeduldig:

— Geen opening groot genoeg om een muis door te laten. Hoe kan men ook anders verwachten in een splinternieuw modern huis. Luister eens, Brand, ik moet zoo spoedig mogelijk weten wat die Sloan te zeggen heeft. En ik durf er op zweren, dat het zeker geen bekentenis geweest is. Dit is niet het werk van een inbreker. En zeker niet van Sloan, die er heel andere praktijken op na houdt. De gewoonte van Sloan is, den heer des huizes, die wat al te vroeg en dus ontijdig wakker wordt, een harden tik op zijn hoofd te geven met een baleinen knuppel, met lood bezwaard. De politie kent het ding, want er zijn reeds vroeger twee exemplaren van in beslag genomen. Sloan is over de zestig en op dien leeftijd ver-

andert een inbreker niet meer van gewoonten, die hij als goed en doeltreffend heeft leeren kennen. Maar ik ben toch zeer benieuwd naar hetgeen hij heeft te zeggen. Laten wij nog even in de werkkamer teruggaan en dan kunnen wij het huis wel weder verlaten.

Zij traden weer door de verbindingsdeur in het verlaten vertrek en Raffles onderzocht nogmaals nauwkeurig schrijfbureau, den stoel en het raam.

Toen hij bijna gereed was zeide hij nadenkend:

— De geheimzinnigheid van dezen moord staat of valt natuurlijk met de vraag of de twee gangdeuren wel werkelijk gegrendeld en gesloten waren zooals de vrouw verzekert.

— Niet alleen de vrouw, maar ook de politie, Edward.

— Ongetwijfeld — maar die politie heeft dan toch haar kennis en haar wetenschap uit den mond van Juffrouw Taffy!

— Niet geheel en al, Brand — de Juffrouw heeft althans een deur voor den patrouilleerenden agent, die op haar geschreeuw kwam toelopen, moeten openen. Die agent zelf heeft geconstateerd dat die andere deur met de grendels waren gesloten. En Juffrouw Taffy kan ze onmogelijk hebben voorgeschoven, want dan was er niet de minste reden geweest om daarvoor de deur met geweld in te drukken.

Met de grootste zorgvuldigheid bekeek Raffles de deur nog eens en het slot, maar er was volstrekt niets bijzonders aan te zien.

Tamelijk ongeduldig riep hij tenslotte uit:

— Het is bijna een geval voor wijlen Edgar Wallace, Brand! Zooals de zaken nu staan moet ik bekennen, dat ik er geen touw aan weet vast te knopen. Wie weet brengt die Sloan de opheldering van het geval wel.

Maar een half uur later was ook deze verwachting van Raffles de bodem ingeslagen.

Ike Sloan had ruitelijk erkend, de woning van den vermoorden man in den noodlottigen nacht te zijn binnengegaan. Dit kon ook moeilijk ontkend worden, want men had omstreeks drie uur in den nacht, niet alleen zijn beroemden knots van baleinen — het derde nummer dus — vlak naast het huis gevonden, maar een man die zeer laat was teruggekeerd van een partijtje in de buurt, verzekerde pertinent, dat hij Ike Sloan het huis zeer haastig had zien verlaten.

Ook dit bekende de beruchte inbreker grif. Hij had echter tot den hem ondervragenden commissaris van politie de nogal gewaagde opmerking gemaakt:

— Ik had wel eens willen zien, wat U zelf had gedaan, Mijnheer, als U des nachts om half twee de huisdeur had zien openstaan van een kerel, met wien U nog een appeltje te

schillen heeft! Vast en zeker zou U naar boven zijn getippeld, en den knul een tik op zijn hersens hebben gegeven, en als U link was zou U ook de brandkast nog even gekieteld hebben. Ja, U moet mij wat vertellen! Wij zijn toch allemaal toffe jongens onder mekaar!

Daarop was, volgens de verslagen in de middagbladen de volgende korte woordenwisseling ontstaan:

Commissaris: „Ike, ik zou je raden, met die grapjes op te houden! Je knuppel is bij het huis gevonden!”

Ike: „Dat is stom genoeg van me geweest, en ik kan me niet begrijpen, waarom die eiertikkertjes altijd van me wegloopen. Dat is nou het derde exemplaar geweest, en het geld groeit me toch ook niet op mijn rug!”

C.: „Je zei daar, dat je de deur vond openstaan — de straatdeur, notabene! Blijf je bij die dwaasheid?”

I.: „Wel zeker blijf ik erbij, maar een dwaasheid is het niet! De deur stond open, of het een lunchroom was! Nogal glad dat ik toen ben binnengetippeld! Ja, ik zal me daar mijn kans laten ontsnappen!”

C.: (hoofdschuddend): „Je probeert een loopje met me te nemen, Ike, en dat is niet verstandig. Van die openstaande straatdeur geloof ik geen woord.”

I.: Dat moet U weten mijnheer! Maar het is de zuivere waarheid. Ik ben te oud om te liegen, want dat velen mijn hersens niet meer.

C.: Goed, laten wij dat dan even aanpemen. Ike. Je sprak zoeven van een appeltje dat je te schillen, had met Donald Armstrong. Wat was dat voor een appeltje?

I.: Een reuzen appel, Commissaris. Die smeerlap — het is zonde dat ik het zeg, nu hij gelukkig dood is, — heeft me met de aatste kraak op een schandelijke manier bestolen. Hoe men dat kan doen onder kameraads — het is me een raadsel. Het is om je een afkeer van het vak te laten krijgen! Ik kom daar aan met een handjevol juweelen, Commissaris, om voor te knielen, een partijtje om te zoenen! Minstens zeventuizend waard. Ik dacht dat ik al binnen was, en eindelijk kon gaan rentenieren. Dat zei dat oude varken trouwens ook. Ik moest den volgenden dag maar terugkomen. Ik kom terug, en wat zegt de kerel? Ik geef het U in tien en te raaien!

C.: We zijn hier niet om elkander raadseltjes op te geven. Ike Sloan, maar om een zeer ernstige beschuldiging tegen je te onderzoeken. Wat zei Donald Armstrong!

I.: Dat de boel valsch was! Hij had het partijtje verkocht aan een vliegend winkeltje, en hij had er negentien shilling voor gekregen.

Heeft U het ooit zoo zout gegeten? Wat zou U in dat geval — — —

C.: Mag ik je nu eindelijk verzoeken, Sloan, mij niet te vragen wat ik in jouw geval zou doen? En weet je wel, dat je door dit verhaal je zaak niet beter maakt? Want je erkent dus, dat je gisterennacht bij hem kwam — laten we zeggen door de voordeur — om een oude rekening met hem te vereffenen.

I.: Feit! Hij had me lang weten te ontloopen en dezer dagen kreeg ik zekerheid van het bedrog, toen ik een van mijn steentjes bij een anderen opkooper terugvond, en ik nam me voor, hem even op zijn nummer te zetten.

C.: Met behulp van je baleinen knuppel?

I.: Die had ik voor alle zekerheid meegenomen. Mijn plan was hem minstens drie-duizend pond te vragen. Als hij geweigerd had, zou ik hem op zijn hersens hebben geslagen. Ik ken zijn brandkast alsof ik ze zelf gemaakt had. Maar ik kwam er niet aan toe. Want ik vond de deuren allebei dicht, er brandde licht in zijn kamer, en toen hoorde ik een schreeuw, een gil, commissaris — — — ik heb al heel wat gehoord in mijn leven, maar het ging mij door merg en been. Wat zou U... Ik vraag excuus. Ik nam dadelijk de beenen en ik rolde de trap bijna weer af.

C. (sarcastisch): En door de wijdgeopende deur als van een lunchroom de straat weer op. Het klinkt zoo waarschijnlijk als een sprookje van Moeder de Gans. Komaan, Sloan, als je er eens toe over ging, mijn kostbaren tijd niet te verknoeien? Wij zitten hier voor een zaak die nogal zonderling is, want de deuren werden gesloten gevonden. Hoe ben je er uit gekomen, en waar heb je het mes gelaten?

I. (oprecht bedroefd): Jammer — U gelooft me niet, Commissaris. Eeuwig jammer. Nou, dan heb ik niks meer te zeggen! Het is gebeurd zooals ik U heb uitgelegd, en verder moet U maar zelf zien, dat U uit de herrie uitkomt.

De Commissaris had nog getracht, den verstokten inbreker tot een bekentenis te brengen, maar Sloan had geweigerd nog een woord te zeggen. En hij was, met het oog op den ernst van de tegen hem gerezen verdenking voorloopig in het cachot van het politiebureau opgesloten.

Hij zat daar zeker nog geen twee uren, of de zaak begon zich, tot ontsteltenis en woede van den Inspecteur, aan wien het voorloopig onderzoek was opgedragen, nog ingewikkelder te worden.

Want toen ontving de Commissaris, die Sloan ondervraagd had een met de schrijfmachine getikt briefje, dat als volgt luidde:

Mijnheer!

Ik geef U in overweging Ike Sloan aanstands weder op vrije voeten te stellen, daar hij met den moord in de Truckroad volstrekt niets te maken heeft. Zijn verklaringen zijn van A tot Z volgens de waarheid afgelegd. Hij is zeker geen volle minuut in het huis geweest, dat verzeker ik U op mijn eerwoord."

Het briefje droeg volstrekt geen onderteekening, en het was met een blijkbaar nog splinternieuwe machine en in ieder geval een nieuw lint getikt op een blaadje postpapier, zooals men dat vindt in de enveloppes met tien stuks velletjes schrijfpapier en tien enveloppen, die men aan iedere kiosk of boekwinkel in de groote steden kan koopen. Ofschoon de aanduidingen toch uiterst gering waren werd het briefje toch onmiddellijk ter hand gesteld aan een der bekwame experts waaronder de politie te beschikken had.

Het behoeft echter nauwelijks gezegd, dat de Commissaris er geen oogenblik aan dacht, als gevolg van dat briefje Mijnheer Sloan de vrijheid weer te hergeven. Wel werd hij nogmaals ondervraagd en toen kreeg de Commissaris nog de volgende bijzonderheid te vernemen:

Sloan had, voor de gesloten deur van de werkkamer staande voor hij den gil vernam, die hem deed vluchten, ook nog een ander

geluid gehoord, een dreunend dof geluid alsof er iets omviel, iets als een zware stoel of een kast. Bijna op hetzelfde oogenblik had de rauwe gil geklonken en hij had, terwijl hij zich nauwelijks staande kon houden op zijn sidderende beenen, de vlucht genomen.

Vervolgens had hij er een eed op willen doen, dat beide deuren gesloten waren, want hij had eerst geprobeerd of hij door de deur van de slaapkamer binnen kon komen. Toen dit niet lukte had hij het ook nog eens gewaagd, aan de knop van de deur der werkkamer te draaien en zijn ervaren vingers hadden onmiddellijk bemerkt dat ook deze deur stijf gesloten was. En verder bleef Mijnheer Ike Sloan woord voor woord, letter voor letter getrouw aan zijn reeds afgelegde verklaring vasthouden.

Hij ontkende volstrekt niet dat hij binnenshuis was geweest — hij ontkende alleen maar dat hij den man daarbinnen gedood had, en daarbij bleef het.

Of het kwam dat de Commissaris begon te wankelen of door een andere reden, zeker is het dat nog dienzelfden avond Mabel Nash hoffelijk werd uitgenoodigd op het Bureau van Politie te komen en na een ondervraging van een half uur een weinig minder hoffelijk werd verzocht, voorloopig dien nacht op dat Bureau door te brengen.

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD **COUPONS**

bij al Uw sigaretten te verkrijgen.

HOOFDSTUK IV.

DE BRANDKAST.

Het was tien uur in den morgen van den volgenden dag.

Inspecteur Hoggart zat in zijn Bureau naast dat van den Commissaris gelegen, die Ike Sloan had ondervraagd.

Het was een ruim, goed verlicht vertrek, en het had er kunnen uitzien als de kamer van een boekengeleerde of van een romanschrijver — als daar niet de dikke tralies voor de hooge vensters waren geweest, welke dezen indruk verstoorden.

Inspecteur Hoggart had een mistroostige, eenigszins gespannen uitdrukking op zijn langwerpige, gebruint gelaat.

Degenen die hem kenden, zouden hieruit dadelijk hebben gezien, dat hij bezig was met het onderzoek van een zeer lastig geval.

De simpele waarheid is, dat de Inspecteur van de geheele zaak in Truckroad niet het alleringste begreep, en dat hij volstrekt niet was ingenomen met de arrestaties, die tot dusverre hadden plaats gehad, en die waarschijnlijk zeer spoedig met nog anderen moesten worden gevolgd.

Want die arrestaties maakten het geval niet helderder maar schenen het integendeel hoe langer hoe meer te vertroebelen.

Hij zat nu te bladeren in een stapeltje papier die op den moord betrekking hadden en die reeds nu een indrukwekkenden omvang begonnen te krijgen, gromde wat in zichzelf, keek eens naar zijn schrijver, die het zeer warm had, want de hitte was nog volstrekt niet afgenomen, en stak toen een van die lange, bijna zwarte, dikke sigaren in zijn mond, die speciaal voor hem vervaardigd werden.

Eensklaps sloeg hij zoo hard met zijn vuist op de schrijftafel dat de schrijver er van opschrok, en barstte uit:

— Ik wilde dat de duivel deze zaak haalde en allen die er wat mee te maken hebben. Is er bericht van dien knaap, van dien Tackeray?

— Er is een brigadier naar zijn huis gezonden, chef.

— Is het waar dat hij in de laatste weken zonder werk was?

— Ja, dat staat vast. Hij had zooiets als een uitvinding gedaan, maar hij schijnt geen geld te hebben kunnen krijgen om ze rendabel te maken. Ik geloof dat het een nieuw elektrisch rijwiel betrof.

— Het meisje zegt dat zij verloofd met hem was, maar ze zegt niet, dat hij op den dag van den moord met Armstrong gepraat heeft — of liever met hem heeft getwist! Zeg eens, Blake, de brigadier is toch voorzien van een bevel tot huiszoeking?

— Daar is voor gezorgd, Chef. Als U echter mijn oordeel wilt weten....

— Neen, Blake, dat wil ik heel zeker niet! antwoordde Hoggart woedend. Ik heb al te veel oordeelen vernomen, en zelfs al van de zijde van lastige persmusketen, die ook hun duit in het zakje wilden werpen. Maar is er dan in heel Engeland geen goed getralied huis te vinden, om die menschen in weg te sluiten? Alsof het al niet moeilijk genoeg was, een weinig klaarheid te brengen in deze duisternis.

Hij wilde nog iets zeggen, maar de zware deur naar de gang ging open, en een brigadier trad binnen, die met een zware stem aankondigde:

— Ralph Tackeray!

Een lange, breedgeschouderde en donkere man trad binnen, met zeer dikke, maar fraai geteekende wenkbrauwen en goed maar eenvoudig gekleed.

— Zijn geheele lichaam wees er op, dat hij veel aan sport deed.

Op dit oogenblik echter stond zijn gelaat duister, en hij begon dadelijk, terwijl hij met een paar groote stappen voor het schrijfbureau kwam staan, waarachter Hoggart gezeten was:

— Is het waar wat die man mij onderweg gezegd heeft, en hebben jullie het gewaagd, Mabel Nash vast te houden?

Hoggart wierp den brigadier een boezen blik toe, en zeide:

— Wie had je last gegeven om dat te vertellen, Brigadier ?

— Ik wist niet dat het een geheim moest blijven, chef! stamelde de Brigadier schuld-bewust.

— Nu begrijp ik pas waarom ik gisteravond driemaal vruchteloos aan haar huis ben geweest, ging Tackeray voort, en zijn gave, witte tanden, schitterden als die van een wolf onder zijn bovenlip met een smal kort kneveltje bedekt.

Daar Hoggart geen antwoord gaf en hem alleen maar zwijgend bleef aanzien, vervolgde Tackeray, na nog een enkelen stap naar het bureau te hebben gedaan, en dreigend de vuisten te hebben gebald :

— Waarom hebben jullie haar hier gehouden? Zou er hier werkelijk een man zijn, krankzinnig genoeg om haar van iets te durven beschuldigen ?

— Wat bedoelt U daarmee, Mijnheer Tackeray, vroeg Hoggart langzaam.

— Dat weten jullie hier drommels genoeg! viel Tackeray heftig uit. Het is om.... de zaak van gisterennacht!

— Waarom denkt U dat het juist daarom is, hernam Hoggart rustig, en hij kwam een weinig voorover leunen, om den jongen man beter te kunnen aanzien.

— Komaan, die politietrucs hebben op mij volstrekt geen uitwerking! zeide Tackeray schamper. Ik begrijp heel goed hoe de zaak in elkaar zit, nu ik er over denk. Mabel was op omstreeks dat uur en nu heeft zij maar dadelijk den ouden gek overhoop gestoken, den vrek, den harteloozen, ouden schurk!

— Weet U wel dat U daar woorden gebruikt, Mijnheer Tackeray, die een eigenaardig licht werpen op Uw gezindheid jegens Uw Oom? Want — hij was immers uw oom?

— Hij was het — want hij was een broer van mijn moeder, maar nog nooit zijn twee zaken zoo verscheiden geweest dan die twee! Vuur en water kunnen niet meer van elkander verschillen. Een schurk, ik herhaal het.

— U heeft op den dag van den moord hoogloopende ruzie met hem gehad?

— Dat is zoo — ik ontken het niet.

— U heeft hem bij die gelegenheid zelfs bedreigd?

— Wat noemt U dreigen? Ik heb gezegd dat ik hem met alle liefde de hersens zou inslaan, noemt U dat dreigen? Het was slechts een uiting van mijn gevoel op dat oogenblik! Nu dan die twist bekend is geworden — ik zie niet in waarom ik er een geheim van zou maken,

dat ik hem om geld had gevraagd. En ik verzeker U, dat het mij moeite genoeg heeft gekost, want het is maar al te bekend, op welke wijze de oude Donald Armstrong aan zijn fortuin kwam! Diefstal en heling, woeker en afpersing! Maar ik kwam niet om dat geld — ik kwam opeischen wat mij rechtens toekomt! Ook dat is niet geheel juist — ik kwam het geld van mijn aanstaande vrouw opvragen, van Mabel Nash, als U het dan wilt weten.

— Had de oude man geld van haar onder zijn berusting, vroeg de Inspecteur op levendigen toon.

— Ongeveer tienduizend pond sterling, antwoordde Tackeray norsch. Ik heb volstrekt niets, men heeft mij op straat gezet, ik heb echter een zeer nuttige uitvinding gedaan, waarvan ik met zekerheid weet, dat zij ons rijk kan maken en daarom — daarom heb ik er niet tegen op gezien, voorloopig ook van haar geld te leven!

Hij had het hoofd gebogen, en zijn stem was gedaald bij die laatste woorden.

Het was duidelijk te bemerken, dat het hem moeite kostte, ze tegenover een vreemde uit te spreken.

Dadelijk echter hief hij weer zijn trotsch donker gezicht op, en hernam op denzelfden norschen toon :

— Hij weigerde mij dat bedrag uit te betalen. Hij zeide, dat hij er niet aan dacht een cent te betalen voor zijn pupil meerderjarig was, en hij begon reeds een lijstje op te sommen van wat hij voor haar had uitgegeven en dat hij van plan was, van de som af te trekken. Ik wil U wel verzekeren dat ik moeite had, den ouden duitendief niet op de plaats zelf te vermoorden.

— Op de plaats zelve? Wat moet ik daar uit afleiden?

Tackeray keek Hoggart een oogenblik met duistere blikken aan, haalde zijn breede schouders op, en zeide toen met een kort, wrang lachje :

— Natuurlijk, daarop moest het uitloopen. Nu, ik heb het niet gedaan, en dat moet U genoeg zijn. Als U het niet genoeg is dan heb ik de eer U te groeten.

Hij draaide zich om, na een lichte beweging met zijn hand te hebben gemaakt, en stond tegenover vier agenten, stevige kerels, die zwijgend, met strakke gezichten, in een halven kring om hem heen stonden, en die hij in zijn opwinding in het geheel niet had hooren binnenkomen.

Het bleef even stil en toen hernam Hoggart, zonder dat zijn stem ook maar iets dreigends had :

— Ik kan U werkelijk nog niet laten gaan Mijnheer Tackeray, U moet mij nog eenige inlichtingen verschaffen.

— Waarom houden jullie mij ook maar niet dadelijk hier, vroeg Tackeray heftig.

— Het zal geheel van Uw antwoorden afhangen — en vooral van hun waarschijnlijkheid of wij daartoe moeten overgaan, antwoordde Hoggart koeltjes. Is U voornemens mij naar waarheid te antwoorden?

— Vraag dan maar op, antwoordde Tackeray ruw. Maar maak het kort, want ik ben niet in de stemming om naar nonsens te tuisteren.

— Dan moet ik U er nog op attent maken, dat alles wat U thans gaat zeggen, later tegen U gebruikt kan worden!

— Komaan, — de gebruikelijke door de wet voorgeschreven formule, dienen tegenover verdachten gebruikt, zeide Tackeray, met dien zelfden korten lach, nu vooruit dan maar!

— De ruzie had plaats in den middag, nietwaar?

— Om een uur of vier.

— Is U na dat gesprek onmiddellijk weggegaan?

— Neen ik heb eenige woorden gewisseld met Mabel, die natuurlijk vol spanning op den afloop wachtte.

— Wat behelste dat gesprek?

— Daarop weiger ik te antwoorden.

— Ik geloof niet dat dat verstandig van U is, Mijnheer Tackeray. Het is des te dommer omdat wij hier reeds op de hoogte zijn. Ik had het echter gaarne ook nog eens uit uw mond gehoord. U sprak met Miss Mabel Nash af, nog denzelfden nacht met haar te vluchten! Dat tenminste is haar eigen verklaring.

Voor het eerst verschoot Tackeray van kleur, voor het eerst beefde zijn stem even, toen hij er met moeite uitbracht:

— Heeft zij dat zelf gezegd? Wat is zij dapper! Ik heb er haar nog liever om. Welnu dan, het is zoo! Wij hadden een afspraak gemaakt dien nacht alles op een kaart te zetten en ik zou haar om half twee komen halen!

— Zoudt U te voet gevlucht zijn?

— Ik had een auto gehuurd in een garage.

— U zegt dat U volstrekt geen geld meer had, Miss Mabel had het natuurlijk evenmin ter beschikking. Zij heeft hier verklaard dat haar voogd alleen haar kleeren betaalde, haar voedsel en haar per week vijf shilling zakgeld gaf.

— Zij heeft niets anders dan de waarheid verklaard! riep Tackeray uit, en zijn gelaat was hoogrood geworden.

— Wilt U mij dan eens mededeelen, of U

zich de naaste toekomst dan had voorgesteld, terwijl noch U, noch het meisje over een cent beschikte? Of had U soms ergens kapitaal weten te vinden in die weinige uren die verstreken tusschen tien uur in den avond en half twee in den nacht!

Er kwam geen antwoord.

Tackeray had opnieuw het hoofd gebogen. Hij was nu weer bleek.

— Nu? vroeg Hoggart, den jongen man als het ware met zijn blikken doorborend. Hoe dacht gij aan geld te komen? Gij moest dan toch met u beiden leven en Miss Mabel zegt, dat gij voornemens waart, het Kanaal over te steken. Zij zegt verder dat gij geen van beiden bloedverwanten hebt, die U zouden kunnen helpen.

— En heeft zij — heeft zij verder niets gezegd? vroeg Tackeray langzaam.

— Neen. Maar ik ben bijna zeker, dat gij er iets aan toe te voegen hebt, Tackeray.

— Zoo is het ook. Ons doel was — neen mijn doel, want zij heeft er zich met alle macht zoolang mogelijk tegen verzet — mijn doel was om het geld dat haar toekwam uit de brandkast te nemen. Het was haar bezit, verstaat U? Het kwam haar van rechtswege toe, en hij had haar al genoeg bestolen.

— Hoe stelde U zich dat voor? vroeg Hoggart die zich met een ruk achterover in zijn stoel had geworpen, met een uitdrukking op zijn gelaat als van een jager, die zoeven het vluchtende wild onder schot heeft gekregen.

— De sleutels van zijn kast lagen in de werkkamer, antwoordde Tackeray dof. Mabel wist nauwkeurig de plek. Zij had die bij toeval ontdekt. Het was een goede schuilplaats en iemand die er naar zocht, zou ze nooit hebben gevonden. Wij wisten dat de deuren dicht waren, van de slaapkamer zoowel als van de werkkamer, maar ik ben Ingenieur — ik wist wel een middel om een van die deuren toch te openen.

— En — dat middel heeft U toegepast?

— Neen. Zoover kwam het helaas niet. Er gebeurde iets, waarop wij niet hadden gerekend. De huishoudster was op.

— Zoo? En om haar te beletten U te komen storen bij.... uw werk hebt U haar opgesloten?

— Ik? riep Tackeray verbaasd uit. Volstrekt niet. Waarom zou ik dat gedaan hebben?

— Wel, zij was een lastige getuige, nu zij eenmaal niet bleek te slapen. Was het haar gewoonte om zoo laat op te zijn?

— Neen, Mabel verzekerde juist dat zij altijd om elf uur al naar bed ging.

— Heeft misschien Miss Nash de huishoudster opgesloten?

— Evenmin!

— Maar waaraan merkte U dan dat zij wakker was?

— Mabel, die een heel fijn gehoor heeft had eenig gerucht op haar slaapkamer vernomen. Wij hebben zelfs nog even gewacht tot alles weer stil was.

— Wat was het voor een soort gerucht?

— Het klonk als van het verschuiven van fleschjes op het marmer van haar waschtafel. Toen het stil was, besloten wij, den slag te wagen. Maar er gebeurde opnieuw iets en dat bedierf de geheele zaak. Want toen wij over het portaal liepen, heel zachtjes, toen hoorde Mabel op de huistrap een heel zacht gekraak. Ik liep er heen, en ik zag in de duisternis de gedaante van een man de trap op-sluipen.

Hoggart maakte een gebaar van ongeduld en riep uit:

— Het wordt hoe langer hoe fraaier! Hoe was dat mogelijk? Hebt gij dan werkelijk de straatdeur opengelaten toen gij binnenkwam?

— Ja, die had ik op een kier laten aanstaan. Maar het is mogelijk, dat de sterke wind haar verder heeft opengeduwd.

Hoggart dacht aan Sloan. De boef had verklaard de straatdeur open te hebben gevonden. Had hij dan werkelijk de waarheid gesproken?

Knorrig zei hij:

— U zag dus een man de trap opsluipen. Wat deed U toen?

— Het eenige wat er te doen viel! Mabel en ik trokken ons onmiddellijk terug, heel achter in de gang, en wachtten daar. Zeker nog geen halve minuut later hoorden wij een verschrikkelijke gil, voorafgegaan door een eigenaardig dreunend geluid, en wij hoorden een man onderdrukt vloeken en met een ongehoorlijke snelheid de trap weer afstormen en wegvlugten. Ik vloog op de deur van de werk-kamer toe. Zij was stijf gesloten. Ik trachtte de slaapkamerdeur te openen. Ook die was dicht. Ik vergat onmiddellijk al mijn wraak-zucht, ik hoorde alleen dien vreeselijken schreeuw in mijn ooren en ik wierp mij met al het gewicht van mijn lichaam tegen de deur, die krakend openbarstte. Het gat was nog te klein om er door te kruipen, en toen viel mij iets anders in — de moordenaar! Niemand anders kon het gedaan hebben dan de man die de trap afsnelde. Ik schreeuwde naar Mabel dat zij zich met haar voogd moest bemoeien

en holde op mijn beurt het huis uit. Maar ik was te laat. Er was niet meer van den man te zien. Na overal in de naburige straten te hebben gekeken, keerde ik weer terug, maar Mabel ving mij aan de straatdeur op en bezwoer mij, dadelijk weer heen te gaan — er was al politie in huis!

Enik hebbaargehoorzaamd. Ik kon er natuurlijk geen oogenblik aan denken dat er een Inspecteur te vinden zou zijn, dom genoeg om aan te nemen, dat ik door twee gesloten deuren binnengedrongen, mijn oom vermoord had, weer was weggegaan, en de deuren van buitenaf weer op slot had gedraaid.

— Een Ingenieur kan soms een heeleboel met deuren uitvoeren, Mijnheer Tackeray, zeide Hoggart afgemeten en met veel beteekenenden nadruk. U heeft daarzelf zoeven niet zonder rechtmatige trots overigens, op gewezen. Het spijt mij, maar ik zal genoodzaakt zijn, U inderdaad hier vast te houden totdat ik nadere inlichtingen heb.

Brigadier, ik moet die Juffrouw Taffy eens en ander vragen. Vertrek aanstonds naar Truckroad en haal haar.

Er was werkelijk een gevaarlijk licht in de donkere oogen van Tackeray, toen hij vroeg, zijn vuisten ballend:

— U gelooft dus niet wat ik U daar gezegd heb? U denkt dat ik werkelijk binnen ben geweest, en den ouden Armstrong heb neergestoken?

— Ik behoef U voorloopig niet te zeggen wat ik denk, Mijnheer, antwoordde Hoggart koeltjes. Ik hoop van harte, dat de zaak voor U een gunstige keer mag nemen. Misschien vernemen wij iets naders van Miss Taffy, de trouwe huishoudster, die daar alleen is achtergebleven in het huis van haar meester, dat arme schepsel zal een vreeselijke tijd doormaken.

— Gelooft U dat? vroeg Tackeray, den inspecteur strak aanziende. Laat ik U dan maar zeggen dat zij hem haatte als een booze ziekte. U schijnt die vrouw dan al heel slecht te kennen, Inspecteur. Dat zij niet van hem wegliep, was, omdat zij anders zeker van honger zou zijn omgekomen. Op haar leeftijd en in deze tijden zou niemand haar in dienst genomen hebben. Intusschen — Intusschen zij zal misschien een en ander in ons voordeel kunnen getuigen, en dat is voor mij de hoofdzaak. Ik denk dat U deze dwaasheid zal berouwen, Inspecteur. Vooruit maar jongens, jullie ziet dat ik rustig meega. Ik ben nu in ieder geval met haar onder een dak, en dat troost mij een weinig. Over een paar dagen zal de Justitie de brandkast

moeten openen, want de kerel had zeker geen notaris, althans geen die zijn geld beheerde, en dan krijgt mijn lief meisje toch wat haar toekomt — of tenminste wat er van haar geld over is.

Hij had nog niet uitgesproken of de deur werd tamelijk ruw geopend, en een Hoofdagent kwam binnen met een tamelijk verschrikt gezicht, die haastig salueerde, en toen tot

Hoggart zeide, niet lettend op den arrestant :

— Zooeven is er gemeld, Chef, dat er is ingebroken, in den afgelopen nacht in het huis van Armstrong. De brandkast is keurig netjes geopend en heelemaal leeg gehaald en zij hebben Juffrouw Taffy met dikke touwen op haar bed gebonden, en bijna gestikt door een prop in haar mond, in haar kamer gevonden.

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK V

DE STIP OP HET NEGATIEF.

Wel scheen de zon nog steeds, maar de wind was gedraaid en de warmte was sterk afgenomen na een geweldige plasbui, die een paar uren had aangehouden.

Brand had van die gelegenheid gebruik gemaakt, naar het hooger gelegen dak te gaan en daar de opname te maken, met behulp van een sterk vergrootende voorzetlens door hem zelf samengesteld, en waarvan hij het nut en de werking reeds eerder had willen beproeven, hetgeen hem was belet door de moordende hitte der laatste dagen, die een verblijf op het onbeschermd dak, volkomen onmogelijk had gemaakt.

Hij maakte opnamen naar alle vier de windstreken, sommigen van zeer verren afstand, en er aan twijfelend, of de glasplaten die hij daarbij gebruikte, wel iets zouden bevatten van de huizen en de boomen die hij zelf alleen maar met behulp van een voortreffelijke Zeiss-kijker kon onderscheiden.

Hij begaf zich met zijn tasch waarin de camera en de belichte platen waren aanstonds naar den kelder, waar het heerlijk koel was en waar een donkere kamer was ingericht, die een beroepsfotograaf zich niet beter had kunnen wenschen.

Met groote zorg ontwikkelde hij de vier belichte platen, en tot zijn groote voldoening bemerkte hij, dat zij alle een zeer scherp beeld vertoonden van gebouwen, die op zeer verren afstand gelegen moesten zijn.

Hij plaatste de vier glazen platen, nu tot negatieven geworden in den zinken spoelbak en deze in den gootsteen van graniet, waarop hij de kraan opende, teneinde de platen goed te laten uitspoelen.

Hij verliet den kelder, en begaf zich naar de muziekkamer, want bij het beklimmen van de trap had hij de toonen van Raffles' viool meenen te hooren.

Inderdaad stond Raffles midden in de kleine muziekzaal geheel verloren in zijn eigen spel.

Brand wist dat hij fantaseerde, ging zacht op den divan zitten, strekte zich lui uit en luisterde.

En voor de zooveelste maal hielden zijn gedachten zich vol verbazing en bewondering bezig met de ziel van dezen vreemden man, die zoo hard kon zijn als een diamant en die zulke zachte, smeltende tonen wist te ontlokken aan het prachtig instrument dat hij bespeelde. Een dief, een buiten de wet geplaatste, die een

paria zou zijn als men hem doorgrondde. En die de Legende van Wieniawsky kon spelen, zoodat men de tranen er van in de oogen kreeg.

Reeds na een kwartier echter legde Raffles de viool weg, streek zich over het voorhoofd, keek met een afwezigen blik door het venster, scheen toen pas Brand op te merken en zeide met een glimlach:

— De zaak wordt er niet duidelijker op.

— Wat bedoeld je in 's hemelsnaam, vroeg Brand verbaasd.

— Wat zou ik anders bedoelen dan de zaak in Truckroad? Heb je de middagedities gelezen. Vannacht is de brandkast geopend — netjes met den sleutel die erop hoort, en schoon leeggehaald door iemand die zich waarschijnlijk niet behoefde te haasten.

Brand slaakte een kreet van verwondering en riep uit:

— Ik weet er niets van! Ik was op ons dak en heb de opnamen met de Tele-lens gemaakt, voor zoover ik heb kunnen nagaan, zijn ze zeer goed geslaagd en buitengewoon scherp. De vergrooting is op zijn minst dertigvoud.

— Ik ben benieuwd naar den uitslag, Brand. Maak maar zoo spoedig mogelijk afdrukken. Maar nu je niets weet van dat andere, zal ik je ook het overige mededeelen. Sporen zijn er volstrekt niet gevonden, niet de allerminste vingerafdruk, en het is dus duidelijk dat de dader met rubberhandschoenen aan gewerkt heeft.

— Hoe kwam hij binnen? vroeg Brand nog ademloos van verwondering.

— Door een der achterrampen, naar alle schijn met behulp van een uitschuifbare ladder. Maar ook dat is niet zeker. Van braak is niets te bespeuren, en men vond alleen het raam opengeschoven, vanmorgen.

— Maar had de politie het huis dan in het geheel niet meer onder bewaking.

— Waartoe zou dat gediend hebben? Het lijk was reeds vervoerd. De officieele foto's waren opgenomen. De experts hadden hun werk gedaan!

— Maar de huishoudster, Juffrouw Taffy — heeft die dan niets gehoord?

— Zeer waarschijnlijk wel, want de inbreker was genoodzaakt het arme mensch te overweldigen, met een prop in den mond te knevelen en op haar bed vast te binden. De zaak werd ontdekt omdat zij niet op den gewonnen

tijd in den winkel van den melkhandelaar verscheen, waar zij steeds in persoon de noodige inkoop voor den dag placht te komen doen. De man leest ijverig de kranten, hij wist dus wat er gaande was en toen Juffrouw Taffy een half uur over haar tijd was, liep hij eens naar het huis, zag het achtervenster openstaan en liep op een drafje naar de politie.

— Het is mij een raadsel, zeide Brand hoofdschuddend. Geloof jij, Edward, dat de moordenaar en de inbreker een en dezelfde persoon zijn?

— Wel, dat kan bijna niet anders!

— Maar waarom liet hij dan een nacht voorbijgaan? Waarom sloeg hij niet dadelijk zijn slag, toen zijn slachtoffer eenmaal dood was?

— Omdat het slachtoffer had geschreeuwd Brand! antwoordde Raffles droogjes. Ben je dan vergeten, dat er reeds tien minuten later een agent in huis was.

— Dat is zoo — daaraan dacht ik niet zoo spoedig. Dat is dan wel een zeldzaam staaltje van brutaliteit. Hoe kon de dief weten dat de brandkast nog ongeopend op dezelfde plek zou staan?

— Maar mijn waarde Brand — hoe zou hij iets anders hebben moeten denken? Zijn er soms bloedverwanten van Armstrong komen opdagen? — Geenszins. En al was het zoo — denk je dan dat die maar dadelijk en zonder eenige formaliteit weg kunnen sleepen? Zoo vlug gaan die dingen niet. Hoogstens wordt de kast verzegeld, en dat zal ook nu wel gebeurd zijn, maar ik heb nog nooit gehoord dat een inbreker, die dien naam verdient, zich door een stukje roode was en een stempel heeft laten afschrikken. Het is stellig de zonderlingste zaak, Brand, waarvan ik in langen tijd gehoord heb.

— En het fraaiste is, Edward, die nu drie menschen gearresteerd zijn in deze zaak, en als Juffrouw Taffy niet zelve bijna gestikt was, zou zij zeker numero vier zijn geworden.

— Zeker. Het schijnt dat mijn vriend Hoggart bij deze gelegenheid niet op een paar stuks meer of minder let. En ik voor mij ben overtuigd, dat althans die drie menschen de daad niet bedreven hebben. Het is op een geheel andere wijze geschied dan Hoggart aanneemt. Hier heb ik een middageditie waarin een foto staat van het slachtoffer en de vreeselijke wond. Die foto is officieel, en ik behoef je niet te zeggen dat zij gestolen moet zijn. En de man die haar verkocht, moet er een zeer hooge som voor ontvangen hebben, want hij waagt er zijn baantje aan. De foto is genomen in het lijkenhuis, nadat men de doode ontkleed

had. Je ziet dat dit een vergroting is. Heb je ooit zulk een vreeselijke wond gezien?

— Het is was maar een plaatje en toch huiverde Brand even toen hij de verschrikkelijke afbeelding van het naakte, op de borst behaarde bovenlijf, met de zwartige, breede streep die van den hals tot omstreeks de bovenste ribben in een schuine richting.

Hij bekeek de foto even, en zeide toen:

— Inderdaad — het mes moet zeer breed zijn geweest, en de stoot kan alleen zijn toegebracht door een mensch met buitengewone lichaamskracht.

— Door een mensch of door een schepsel, dat bijna een mensch is, maar zeer veel sterker, Brand! Bijvoorbeeld door een gorilla!

Brand gaf een schreeuw en riep uit:

— Je wilt toch niet zeggen dat een gorilla den ouden Armstrong vermoord heeft.

— Neen Brand, in dit geval heel stellig niet, gaf Raffles hoofdschuddend ten antwoord. Onmogelijk zou het anders niet zijn. Je zult je herinneren dat Edgar Poë in zijn „Murden in the Rue Morgue” eenzelfde thema heeft behandeld, met een genialiteit, die geen enkele schrijver van detective-verhalen hem nog heeft verbeterd. In dit geval echter, acht ik zoiets volkomen buitengesloten, want zelfs een menschaap moet toch nog eenig houvast hebben om langs een huisgevel naar boven te klauteren. Je moet je echter herinneren, dat de gevel van het huis aan de Truckroad zoo vlak is als een broodplank, en dat zelfs de houten raamkozijnen niet naar buiten uitspringen. Een regenpijp is er evenmin. Trouwens, geen enkele regenpijp zou het gewicht verdragen van een aap, grooter dan een mensch en bijna driemaal zoo zwaar! Tenslotte — men smokkelt maar niet zoo gemakkelijk een geweldig groot dier ongemerkt naar een huis, zelfs niet midden in den nacht! En geweldig groot zou het geweest hebben moeten zijn om zulk een stoot toe te brengen. Het is bijna alsof....

Raffles beëindigde den zin niet, maar keek peinzend opnieuw naar de afschuwelijke foto, en zei toen met veranderde stem:

— Je moet natuurlijk ook hebben opgemerkt, dat het mes of de dolk ongeveer boven op den schouder is ingedrongen. De gerechtsgeneesheer heeft zelfs in zijn rapport verklaard, dat het schouderblad een diepe kerf vertoont, daar waar het mes het heeft geraakt. Toch is het nog meer dan 14 centimeter in het lichaam doorgedrongen. Het is pas gestuit, toen het heft het schouderblad aanraakte. Dat alles is wel zeer vreemd, en ik zou wel eens willen weten hoe onze Henderson, onze reusachtige chauffeur, met zijn meer dan gewone spierkracht hierover denkt! Wij zullen het hem

eens vragen — en misschien brengt zijn antwoord ons wat verder op den goeden weg, want ik moet bekennen, dat ik er nog maar heel weinig van begrijp. Het groote raadsel blijft nog altijd: Hoe kwam de moordenaar, die zeer groot en krachtig gebouwd is dat vertrek binnen, maar vooral, hoe verliet hij het weder? Dat hij door het venster is binnengekomen is ook hierom onmogelijk, daar Armstrong hem dan noodzakelijk bijtijds had moeten zien, en zeker geschreeuwd zou hebben.

— Maar hij heeft geschreeuwd, Edward.

— Dat was zijn doodschreeuw, Brand! Toen was hij reeds geraakt. En bedenk wel, dat dit het eenige geluid was dat hij maakte. Hij schreeuwde dus niet van ontzetting van verbazing, of om hulp te roepen. Hij schreeuwde als een dier dat gekeeld wordt — een enkele, rauwe kreet. Wonderlijk, wonderlijk! Zijn de platen nu nog niet droog?

— Ben je er zoo nieuwsgierig naar? vroeg Brand lachend.

— Ik erken dat ik gaarne het resultaat zou willen zien. Zulke dingen kunnen voor mij van nut zijn.

Brand raadpleegde even zijn horloge, en zeide toen:

— Over een half uur zijn zij ruimschoots voldoende uitgespoeld ik zal ze dan met zuivere alcohol drogen, en met hardwerkend gaslichtpapier een afdruk maken.

Zoo geschiedde dan ook, en een uur daarna kwam Brand met vier uitstekende afdrukken die eveneens kunstmatig gedroogd waren en op een glansplaat geglansd, de bibliotheekkamer binnen, waar hij Raffles vond heen gebogen over een vrij dik boek, volgeplakt met allerlei krantenknipsels. Hij keek op en zeide glimlachend:

— Ik tracht mij een voorstelling te maken van het verleden van Armstrong. Bijzonder aanlokkelijk schijnt het niet te zijn. De man is al tweemaal veroordeeld wegens heling. Dat is vier jaren geleden, en sedert dien is hij veel slauer geworden. Ik lees in een van de rechtbankverslagen, dat hij meer dan 15 jaren in Australië heeft gewoond. Daarvan heeft hij er vijf in een strafkolonie doorgebracht.

— Dan kan men moeilijk spreken van een blanco strafregister, zeide Brand. Maar acht je het van belang voor de ontdekking van den dader?

— Van het grootste belang, Brand! Reeds dikwijls heeft een studie van het verleden van een vermoord man, den sleutel gegeven tot de ontraadseling zelfs van de lastigste gevallen. Heb je daar de afdrukken?

— Ja, hier zijn ze. En je zult vreemd op-

kijken — een er van is juist gemaakt in de richting van Truck-Road.

Raffles nam Brand de foto snel uit de hand, nieuwsgierig geworden, en bekeek ze aandachtig, nu en dan goedkeurend knikkend, met een vuist in de zijde gesteund, en een weinig wijdbeens, zooals zijn geliefkoosde houding was, wanneer hij vol aandacht iets beschouwde.

— Uitstekend gelukt! zeide hij tenslotte. En zoo scherp, alsof er volstrekt geen voorzetsels was gebruikt. Ik maak je mijn compliment, dat je uitvinding zulke voortreffelijke resultaten heeft opgeleverd. Ik zou je zelfs willen aanraden, er patent op te nemen — ware het niet, dat het in mijn belang is, als je daar nog wat mee wachtte!

— Er is volstrekt geen haast mede, hernam Brand lachend en blozend van genoeg over den lof dien Raffles hem toezwaaide.

Maar een oogenblikje later betrok zijn rond gelaat weer een weinig, toen Raffles opmerkte, naar de foto knikkend die hij op armslengte van zich afhield:

— Dat kleine, witte stipje daar rechts bovenaan, moest je eigenlijk nog weg retoucheeren! Het lijkt wel een luchtblaasje te zijn geweest! Ik behoef je toch zeker niet te vragen of je de plaat zelf in den ontwikkelaar hebt laten glijden? Een vakman als jij bent behoef ik niet te zeggen dat dit volstrekt noodzakelijk is, om strepen en luchtbelletjes, die witte stippen veroorzaken, op de plaat te vermijden!

— Van dat alles is geen sprake, Edward, zeide Brand. De plaat is volkomen gaaf, over haar geheele oppervlakte, en dat witte stipje zit evenmin in het papier. Op de plaat is het zwart!

— Dan kan het ook geen luchtbelletje zijn, Brand, en mijn opmerking snijdt dus geen hout! Dan moet het dus iets zijn dat erg glimt, of iets wits, waar toevallig de zon op scheen. Want die scheen immers, toen je de opname maakte?

— Dat wil zeggen — zij scheen over de wijk waarin Truck Road gelegen is. Er schoof juist een wolk voorbij de zon, die mijzelf en mijn toestel tot mijn groote vreugde in de schaduw zette.

— Dat is duidelijk te zien! zeide Raffles nadenkend. De voorgrond is in een soort van schemering gehuld. Pas veel verder begint de zon te schijnen. Dat geeft deze foto juist haar eigenaardig uiterlijk. Geef mij eens een vergrootglas, als ik je verzoeken mag.

Brand liep haastig het vertrek uit en keerde een oogenblik daarna terug met een krachtig

vergrootende leesloup.

Raffles nam het instrument van hem over, en onderzocht centimeter voor centimeter den geheelen rechter bovenhoek van de vergroote foto, die van het formaat 18×24 was.

De wijk die Brand van eenige tientallen mijlen afstand had opgenomen, lag vrij wat lager dan het huis in Cromwellstreet, en zoo zag men dan ook als uit een laagvliegende vliegmaschine een zeer groot aantal huizen, openbare gebouwen, en een bijna onontwaaibaar net van straten, groote en kleine.

Brand hield Raffles scherp in het oog, want hij had iets op het fijnbesneden krachtige gelaat gezien, hij had iets in de groote, grijze oogen gelezen, dat hem nieuwsgierig maakte.

Er vertoonde zich een lichte blos op de wangen van Raffles, toen hij na eenige oogenblikken uitriep:

— Ik moet mij al zeer sterk vergissen, als deze vrij breede weg niet de Truck Road zelf is! Zie maar eens, deze kerkspits moet je toch bekend voorkomen! Het is de oude, in Gothischen stijl gebouwde kerk van St. Jozef. Men kan een gedeelte zien van het prachtige portiek met de Heiligenbeelden aan weerskanten. Een microscoop zou het nog beter aantoonen dan dit vergrootglas! Indien ik gelijk heb, dan moet dit witte puntje zich bevinden in diezelfde straat. Maar wat kan het zijn? Natuurlijk zou het eenvoudig de spiegeling van de zon in een ruit kunnen zijn — maar waarom herhalen zich dan die lichtpuntjes niet, als de ruiten zich herhalen? Voorts zou ik zeggen dat het ook iets anders is dan het blikkeren van een ruit, waarop de zon schijnt. Het zou metaal kunnen zijn, een tuinspiegel of zoo! Staan er tuinspiegels in de voortuintjes van Truck Road?

— Zulke voorwerpen heb ik niet gezien, Edward!

— Ik had die vraag ook wel voor mij kunnen houden, vervolgde Raffles ongeduldig, en opnieuw turend door de leesloup. Dat stipje is niet op dezelfde hoogte als de tuinen — het moet zich hooger bevinden. Brand, geef je nog eens wat moeite, en haal mij de microscoop! Je permitteert zeker wel, dat ik een klein stukje uit deze foto wegknip?

— Maar dat spreekt toch vanzelf! antwoordde Brand, reeds op den drempel.

Met een zakschaartje knipte Raffles een stukje uit het dunne, sterkglimmende papier, ter grootte van een pennystuk, en toch vertoonde dit kleine gedeelte zeker nog wel vijf of zes straten en hoofdstraten, zoo fijn en scherp was de opname gemaakt.

Het is waar dat de bijzonder klare sfeer

van dien middag na het onweder veel had bijgedragen tot deze groote helderheid en scherpte.

Brand keerde al spoedig terug met het kostbare toestel, en plaatste het op tafel.

Het ronde papier werd op de plaats neergelegd, en Raffles stelde oculair in.

Hij tuurde een kort oogenblik door de koperen buis, draaiend aan den geribden stelknop, en keek een oogenblik volmaakt onbewegelijk.

Na een minuut ongeveer richtte hij zich langzaam op, tuurde recht voor zich uit, bromde iets dat veel op een vloek geleek en plotseling riep hij luid uit:

— De auto, Brand! Wij rijden onmiddellijk naar Truck Road.

— Heb je ontdekt wat het stipje beteekent? riep Brand verbaasd uit. Je denkt toch hoop ik niet dat het maar eenig verband houdt met de misdaad?

— Ik weet nog niets en ik denk nog niets, Brand! En ik wil alleen maar zien en berekenen. Vlugh wat, voor het donker wordt!

Brand bracht niets meer in het midden. Maar dat Raffles iets door het kijkglas van de microscoop ontdekt had, en iets dat van belang was, stond voor hem vast. Graag had hij zelf eens gekeken, maar de stem van Raffles had bevelend geklonken en zoo rende hij dus reeds door de gang, ging zijn hoed halen, liep den tuin in, en maakte de auto gereed, die in de garage met haar twee uitgangen stond, een naar de tuin en een naar de stille achterstraat, terwijl Raffles hem volgde.

Brand zag dat Raffles een voorwerp droeg dat hij wel kende, en hij vroeg verbaasd:

— Gaan we op een expeditietoelt? Waarom neem je je Zeiss mee?

— Ik heb niet alleen een Zeiss, maar ook een compas, Brand en een uitmuntende kaart van Londen! antwoordde Raffles glimlachend. En zeer waarschijnlijk wordt het ook een expeditietoelt. Maar stel je gerust — geschoten zal er wel niet worden!

Reeds was hij in den snellen wagen gestapt, en Brand zette zich naast hem en wapende zijn ziel met geduld.

Aan het begin van de Truck Road gekomen deed Raffles de auto stilstaan, keek om zich heen, keek recht voor-uit met een strak gezicht, en haalde toen zijn kaart en zijn compas te voorschijn.

Hij bestudeerde beide eenige oogenblikken en zeiden toen:

— De Truck Road is van hier af volmaakt recht, Brand. Volgens mijn kaart en het compas heb je de opname niet zuiver in de as van die rechte straat gemaakt, maar een klein weinigje

van terzijde, met het gevolg dat men de huizen aan de linkerkant zoo goed als niet, maar die van de overkant met de voortuintjes des te beter ziet. Er valt nu niet langer meer een te twijfelen, of het toeval heeft je juist deze straat met de aangrenzende wijken doen fotografeeren. Hier is een aardig café, laten wij uitstappen en wat op dat hooggelegen balkon gaan staan.

— Mijn hemel — waarom juist op dat balkon, vroeg Brand verwonderd.

— Omdat ik dan nog wat aan den meegenomen kijker heb, antwoordde Raffles lakoniek.

En zonder verder een opmerking af te wachten, stapte Raffles uit, vouwde den plattegrond op, ging het café binnen, en vernam van den Ober dat het balkon behoorde bij de particuliere woning van den eigenaar.

Raffles drukte den man een fooi in de hand, vernam dat de eigenaar ziek in een gasthuis lag, gaf nog een fooi, hoorde daardoor dat de woning niet was afgesloten, opende ten derde male zijn beurs en kreeg nu ook nog te hooren, dat er geen bezwaren tegen waren, om die woning en zelfs dat balkon voor vijf minuten te betreden — mits in gezelschap van den oberkelner in persoon.

Brand was vast overtuigd dat de man dacht dat die zonderlinge heer met zijn kijker stapelgek was, maar de drie halve ponden waren zonder twijfel echt, en deze beklagenswaardige zieletoestand kon hem dus maar matig belang inboezemen.

Raffles ging met den Ober naar boven, en dronk zijn aperitief. Hij begreep natuurlijk dat men van dat balkon een zeer groot gedeelte van Truck Road kon afzien, want het was zeer hoog gelegen en daarenboven daalde de straat heel langzaam.

Hij behoefde geen volle vijf minuten te wachten, want toen kwam Raffles al weer terug, met den ober op zijn hielen, die er uitzag, alsof hij veel lust had om een ziekenauto te telefoneeren.

Hij wierp nog een geldstukje op de tafel, vatte Brand onder den arm, voerde hem naar buiten, wierp hem meer dan hij hem duwde in de auto, en reed in een matige vaart, links en rechts kijkend, Truck Road af. Ter hoogte van het huis waar de moord was gepleegd, gevolgd door de inbraak, reed hij niet sneller, dan een man die haast heeft, loopt.

Brand zag dat de oogen van zijn vriend op een eigenaardige wijze schitterden, en dat een lichte blos als van koorts, zijn anders marmarbleeke wangen bedekte.

Toen zij eindelijk in een stil park waren gekomen, aan het eind van de straat, en Raffles de auto weer wilde voortjagen, riep Brand op een toon van wanhoop:

— Zul je me nu eindelijk eens zeggen, Edward, wat je voor bijzonders ontdekt hebt? Want dat je wat ontdekt hebt, staat toch als een paal boven water voor mij. Je kunt het niet verbergen, want je oogen verraden het.

— Dan ben ik een zeer slecht tooneelspeler, Brand, en ik verdien een berisping! Het is waar dat ik tamelijk opgewonden ben. Wat ik ontdekt heb — misschien hoor je het vannacht want ik zou mij niet graag in jouw oogen vernederen — en volmaakt zeker ben ik nog niet van mijn zaak. Herinner er mij dus maar aan, als het zoo laat is.

— Hoe laat? vroeg Brand vol spanning.

— Laten wij zeggen — half drie! Want wij gaan opnieuw op expeditie, Brand — maar dan zal ze allicht gevaarlijker zijn, en in ieder geval zullen wij dan die kleine dingen bij ons steken... waarmede geschoten kan worden. En in afwachting kun je mij een groot genoeg doen, als je een kleine studie verricht, want wij hebben nog minstens zes uren den tijd!

— Op welk gebied moet die studie zich bewegen?

— Op het gebied van het Australische gevangeniswezen, Brand.

En met dit raadselachtige antwoord moest de arme Brand het doen.

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD **COUPONS**

Ziet de groote coll. gegarandeerd echte diamant-
ringen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK VI

DE HEER MET HET GRIJZE HAAR.

Het was bijna middernacht toen Raffles en Brand het huis in de Cromwellstreet verlieten op de wijze die zij steeds toepassen bij ondernemingen, waar buiten men het allerliefst de gestelde machten laat — dat wil zeggen ieder afzonderlijk, door de garagedeur.

Niemand passeerde ooit door de stille achterstraat, die straat was zeer donker, en daarenboven zorgden zij wel, een gunstig tijdstip te kiezen.

De een zoowel als de ander was voortreffelijk vermomd, en zelfs als de oberkelner van dien middag hen bij het helderste licht zou hebben gezien, dan zou hij in die twee eenvoudig gekleede mannen zeker niet de deftige, wat zonderlinge heeren hebben herkend, waarvan er een zoo nieuwsgierig was naar het uitzicht vanaf het hooger gelegen balcon.

Zij ontmoetten elkander pas in de huurauto, die door den reus James Henderson werd bestuurd, en die op den hoek van een donkere steeg had gewacht — en dat Henderson van de partij zou zijn, dat was voor Brand het bewijs, dat men met een sterke tegenpartij te doen zou krijgen, ofschoon hij zich in de verste verte niet kon voorstellen, wat of Raffles nu eigenlijk op het oog had.

Hij had Raffles dien middag trouwens niet gezien want hij had al zijn tijd besteed aan de de hem opgedragen studie van de gevangenen in Brisbane, Adelaide en Sydney, in den meest uitgebreiden zin, en hij had ontdekt na lang napluizen wat men destijds den vermoorden man eigenlijk ten laste had gelegd — een paar inbraken met geweldpleging, en dan ook nog een geheimzinnige mijnroof, waarbij het om een handvol uiterst kostbare diamanten was gegaan, maar waarvan hij was vrijgesproken, terwijl een medebeklaagde den dans niet kon ontspringen, en voor eenige jaren in de gevangenis van Brisbane werd opgesloten — een der ergste die er is.

Waarom kon Brand onmogelijk zeggen — maar Raffles scheen met het resultaat bijzonder ingenomen te zijn, maar was al weer verdwenen voor Brand hem iets kon vragen.

Zelfs nu wist hij nog volstrekt niet, wat het doel was van dezen nachtelijken tocht. Misschien was het een zwakheid van Raffles —

maar hij hield er nu eenmaal van, verrassingen in petto te houden, en Brand had zich dus zuchtend geschikt, en een browning in zijn zak laten gelijden, waarvan het nut hem voorloopig ontging.

Henderson wist natuurlijk evenmin iets, maar die dacht er geen seconde aan, iets te vragen, en reed heel eenvoudig naar het begin van Truck Road.

Zooals gewoonlijk het geval pleegt te zijn in de Londensche voorsteden was alles hier al in duisternis gedompeld en de geheele bevolking scheen reeds te slapen. Slechts nu en dan reed er snel een huurauto of een eigen wagen voorbij. De voorbijgangers waren zeer schaarsch.

Zelfs het café waar zij dien middag waren geweest was reeds gesloten en in duisternis gedompeld, met uitzondering van een kleine elektrische ballon boven de deur.

Raffles en Brand waren al uitgezocht en de eerste zeide zeer zacht tot Henderson :

— Het overige van den weg zullen wij loopen, James. Het tiende huis hier vandaan, rechts is ons doel.

De reus kneep zijn oogen half dicht, telde de vrij ver van elkaar gelegen villa's en vroeg toen :

— Dat wit geschilderde huis, Mylord ? Het eerste dat een vlaggestok in den tuin heeft ?

— Dat is het James. Je hebt uitstekende oogen. Je kunt met de auto nog wat verder rijden, maar kom niet al te dicht bij, want ik wil niet dat je motor gehoord wordt. Je hulp denk ik niet noodig te hebben, maar men kan nooit weten. Je komt dus, als ik het bekende lichtsein geef voor een van de ramen, of het fluitsignaal laat hooren. Niet eerder. Heb je mij begrepen ?

— Het zal gebeuren, Mylord. Zoudt U — ik bedoel — kan het een lange onderneming worden ?

— Waarschijnlijk niet langer dan een uur, James. Maar maak je volstrekt niet ongerust als het langer mocht duren.

Hij knikte den chauffeur toe, vatte Brand onder den arm en liep rustig naar het witgeschilderde huis toe.

Het was zeer stil, en men hoorde alleen maar

de voetstappen van een ver verwijderden agent. Alle huizen hadden hunne lichten reeds gedoofd. Men kon zich in een dorp wanen, waar de bewoners zich reeds om tien uur in den avond ter ruste begeven — als er een feestavond is geweest.

De verbazing van Brand nam met iederen stap toe, en tenslotte kon hij zijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen en vroeg:

— Wat gaan wij nu toch doen, Edward? Als je mijn hulp werkelijk kunt gebruiken, dan mag je mij ook niet langer in het onzekere laten.

— Wij gaan den man straffen, die Donald Armstrong vermoordde, Brand, antwoordde Raffles ernstig, en wij gaan hem het geld ontnemen, dat hij gisteren uit de brandkast heeft gehaald.

— Maar — wat heeft dat alles te maken met onzen tocht naar het witte huis?

— Daar woont de moordenaar!

— Wat zeg je? Maar dat is bijna onmogelijk! Dat huis — mijn hemel — het is recht tegenover dat van de misdaad gelegen!

— Dat is het ook — Brand, en ik verzeker je dat het sluw gedaan werd! Een man die...

Hij hield plotseling op, greep Brand bij den arm en trok hem snel terzijde, in een van de insnijdingen tusschen twee tuintjes, en dwong hem, neer te hurken achter de lage heg, die een van die tuinen omgaf.

Brand keek verbaasd rond, maar hij zag niets verdachts; na eenige minuten echter, hoorde hij zachte, regelmatige stappen, en toen hij voorzichtig door de bovenste takken van de heg keek, zag hij een vrouw naderen, die Raffles met zijn valkenoogen zeker reeds veel eerder had ontdekt.

Hij meende een klein valies in haar handen te zien.

Brand herkende de vrouw niet, maar haar gang en haar gestalte, kwamen hem vaag bekend voor.

Het was intusschen duidelijk, dat zij alle moeite deed, niet gezien en niet gehoord te worden, want zij zocht zorgvuldig de donkerste plekken op.

Moeite behoefde het haar niet te kosten om onopgemerkt te blijven, want er vertoonde zich geen levende in de straat.

Zij bleef tamelijk lang staan op een plekje waar de duisternis ondoordringbaar was en stak toen zeer vlug de straat over.

De bewondering van Brand nam toe, toen hij zag dat zij haastig den kleinen voortuin van het wit geschilderde villatje doorliep, na den klink van het hekje te hebben opgetild.

De huisdeur moest openstaan, of wel de bewoner moest haar hebben zien aankomen

want de vrouw behoefde niet aan te bellen, maar werd als het ware door het stille, duistere huis opgeslokt.

— Wie was dat? vroeg Brand fluisterend, zoodra hij kon aannemen dat die deur weer gesloten was.

— Je hebt haar dus niet herkend? Verbaast het je erg, als ik je zeg dat het Juffrouw Taffy was?

Bijna was Brand een kreet van verbazing ontsnapt.

Hij trachtte in de duisternis op het gelaat van Raffles te lezen, en herhaalde toonloos:

— De huishoudster? Juffrouw Taffy? Wat heeft zij te zoeken in dat witte huis?

— Je zoudt ook kunnen vragen: Wat heeft zij te zoeken bij den moordenaar. Wel, waar zou zij beter een toevlucht kunnen zoeken?

— Bedoel je daarmee — wil je zeggen dat zij zijn medeplichtige is?

— Dat staat nu vrijwel voor mij vast, Brand.

— Maar — zij werd gekneveld en gebonden op haar bed gevonden! stamelde Brand.

— Comedie, Brand! Haar vriend, de man die het geld stal, bond haar stellig zoo stevig vast, nadat zij hem had binnengelaten. Het is toch buitengesloten dat zij den moord zelf bedreef?

— Daar is geen kwestie van, Brand!

— Maar hoe kan de man het doen, van wien je spreekt, terwijl de deuren gesloten waren?

— Het werd door een man gedaan, Brand — tenminste — — — Maar wij verliezen hier een kostbaren tijd, en spoedig zal je alles wel duidelijk worden. Zij had een valies bij zich. Het is zoo goed als zeker, dat zij nog vannacht wilde vluchten. Ofschoon — de kerel is te handig en te koelbloedig om na zooveel sluwe berekening alles te bederven door in het holste van den nacht de vlucht te nemen. Waarschijnlijker is, dat hij haar eenvoudig wil verbergen, en pas over eenige dagen het huis zal verlaten. Je kunt overigens van hier het verhuurbordje al zien staan in den tuin. O, hij heeft wel degelijk op alles gerekend, die slimme duivel! Komaan, het wordt tijd om te handelen.

— Als je hem verdenkt — waarom dan niet eenvoudig de politie gewaarschuwd?

— Om mij den buit te zien ontgaan? Maar mijn waarde, ik denk er zelfs geen seconde aan. Het gestolen geld komt geen van beiden toe, ik wil dat alles het eigendom zal worden van wie er recht op hebben — de misdeelden, de zwakken, de ontrechten, zij die zich niet kunnen verdedigen! En nu genoeg theorie, het woord is aan de practijk!

En zonder verder nog iets te zeggen, richtte Raffles zich op, luisterde met de grootste

aandacht, en toen alles doodstil bleef, liep hij vlug als een kat door de snijding weer naar den weg, en Brand zorgde wel, hem op den voet te volgen.

Hij liep echter niet langs den voorkant van het witte huis, maar dook opnieuw naast een der afscheidende heggen neer en zoo kon hij de achterzijde bereiken.

Er bevonden zich daar eveneens kleine tuinen, afgesloten door een gemeenschappelijke schutting. In al die tuinen stond een lage en smalle garage, juist groot genoeg om een niet al te groote auto te kunnen bevatten.

Naast die garages bevonden zich in de schutting kleine deuren, die alle uitkwamen op een volmaakt verlaten achterweg, donker als de nacht zelf.

Het was op deze schutting dat Raffles het gemunt had, niet op de deur, want hij begreep maar al te goed, dat een man als de bewoner van dit huis, zulk een zwakke plek niet onverdedigd zou hebben gelaten. Er zou wel een alarmsignaal zijn.

Hij moest dus over de schutting heen klimmen, en ook dat was verre van gemakkelijk, want de bovenrand was bezet met een rij scherpgepunte ijzers. Maar Brand kreeg in de duisternis zijn aanwijzingen, op fluisterenden toon uitgesproken. Raffles zette zich schrap tegen de schutting, en Brand was er in een wip overheen waarbij hij de scherpe punten onschadelijk maakte, met behulp van zijn opgevouwen regenjas. Van de jas bleef dusdoende niet veel meer over, maar Brand kwam veilig over de schutting heen, en dat was de hoofdzak.

Hij kon zich onmiddellijk overtuigen, dat het wantrouwen van Raffles volmaakt gegrond was, want de deur was inderdaad voorzien van een alarmsignaal. Het was echter geen electrisch, maar een automatisch signaal, en hij kon het op vrij eenvoudige wijze buiten werking stellen. Toen draaide hij de sleutel in het slot om en liet Raffles binnen. Dit alles had ternauwernood een paar minuten in beslag genomen.

De afstand tot den achtergevel van het huis die in een volslagen duisternis was gehuld, bedroeg niet meer dan een viertal meters.

Er was een smalle deur in het midden van dien gevel, maar ook deze raakte Raffles liever niet aan. Hij begreep maar al te goed dat ook die deur niet geopend kon worden zonder den man te waarschuwen, die alle redenen scheen te hebben om een overval te vreezen.

Hij trok Brand naar zich toe, en fluisterde hem in het oor:

— De deur is zeker verdedigd, en het zou ook teveel tijd in beslag nemen ze nu te gaan

openen, want ik denk dat beiden voornemens zijn, nog deze nacht te vertrekken. Verschuil je dus in gindschen donkeren hoek, en houd deze achterdeur in het oog. Vermoedelijk zal hij van zijn eigen auto gebruik willen maken.

— Spreek je nog altijd over dien ouden man met zijn witte haar die hier moet wonen? vroeg Brand, nog steeds in de grootste verbazing.

— Over hem spreek ik, Brand. Let goed op hem, en op de vrouw. Verlaten zij het huis aan de achterzijde, overhaast je dan niet, maar laat hem eenige stappen doen naar de garage en geef mij dan pas het afgesproken sein met de fluit. Ik van mijn kant zal precies hetzelfde doen, want ik ga aan de voorzijde van het huis op post staan, achter een van de rhododendron-boschjes, en let wel — geef hem niet de gelegenheid naar een vuurwapen te grijpen, want hij zou er in zijn wanhoop gebruik van maken, zoo zeker als tweemaal twee vier is — Een man die gelooft dat alles geslaagd is en dan op het laatste oogenblik dat geloof ziet gelogenstraff — die is in zijn woede tot alles in staat, en de man is veel gevaarlijker dan je nog kunt denken.

Brand had zeker wel honderd vragen willen stellen, maar hij begreep dat het oogenblik daartoe al heel ongunstig gekozen was, en daarom haalde hij zijn korte knuppel uit de zak, knikte slechts, en ging zich posteerden op omstreeks drie meters afstand van de achterdeur, in de schaduw van een klein loodsje, of beter een berghok, dat waarschijnlijk de gereedschappen bevatte. Het was zoo geplaatst dat hij zich bevond op een plek, juist in het verlengde van den achtergevel gelegen. Het was dus onmogelijk voor iemand die het huis aan de achterzijde verliet, iemand die daar stond te zien, alvorens hij een paar stappen in de richting van de garage had gedaan — en dan moest het nog dag zijn.

Brand nam echter den voorzorgsmaatregel zijn gelaat geheel te bedekken, met een soort van kap van zwarte tulle met slechts twee kleine oogaten erin, en zijn handen te steken in die sombere, garen handschoenen die men ook wel op begrafenissen ziet dragen.

En terwijl hij daar zoo stond op zijn post, vroeg hij zich vruchteloos af, wat Raffles toch wel voor bijzonders ontdekt kon hebben, dat hem juist naar dit huis had gevoerd. En zeker moest het wel iets bijzonders zijn, want waarom zou anders Juffrouw Taffy op zulk een buitensporig uur, juist dit huis zijn binnengegaan, zonder juist te behoeven bellen?

En toch — hier woonde een oud, gebogen man, en zijn naam stond op een koperen plaatje naast de deur — Dr. Arthur Haybroke!

Wat kon die oude geneesheer in ruste te maken hebben met den moord op Donald Armstrong? Maar als hij er niets mee van doen had — waarom sloop dan in het holst van den nacht de vrouw bij hem binnen, als een dievegge, die den vermoorden man had gediend — en hem toch zoo fel haatte — als men tenminste de uitlatingen van Tackeray mocht gelooven? Tenslotte — op welke wijze hield dit alles verband met het witte stipje op de foto? En dat verband was er, Brand had er met genoegen een eed op willen doen.

Hij dacht hier nog over na, zonder ook maar de minste vorderingen te hebben gemaakt in zijn gedachtengang toen een uiterst licht gekraak plotseling een siddering door zijn spieren joeg en hem gereed maakte tot actie.

Zijn oogen poogden de duisternis te doorboren, maar aanvankelijk kon hij volstrekt niets onderscheiden, totdat hij meende twee donkere gedaanten te zien tusschen de achterdeur van het huis en die van de kleine garage.

Er tikte iets, alsof iemand een sleutelbos uithaalde, en toen begreep Brand dat hij moest handelen.

Hij bracht het kleine fluitje aan den mond, na de kap te hebben teruggeslagen, kort, zacht en toch scherp klonk het fluitsein en nog terwijl het klonk sprong hij naar voren, en beval kortaf:

— Zoodra je een beweging maakt, Haybroke, schiet ik.

Er klonk een onderdrukte, woedende vloek, en toen tastte de man met zijn valies, dat hij dadelijk had laten vallen, ondanks de waarschuwing toch naar zijn zak. Maar Raffles was op het hooren van het sein snel komen toeloopen, en greep den man van achteren, bij de bovenarmen. Dr. Haybroke poogde met een greep, ontleend van de Japansche worstelkunst zijn aanvaller, die hij niet kon zien, ten

val te brengen, maar het gelukte hem niet, en een oogenblikje daarna was hij reeds het huis half binnengeduwde. De vrouw scheen bijna verstijfd te zijn van schrik, en ging gedwee met gebogen hoofd weer naar het huis terug.

Brand had snel het valies opgeraapt, en nu ging de achterdeur zachtjes weer dicht en de bevelende stem van Raffles fluisterde:

— Maak licht! Er is een schakelaar bij de kamerdeur daarginds.

Het volgende oogenblik straalde een vertrek aan de straatzijde van licht. Raffles drong er den hevig tegenstrevenden bewoner binnen.

— Ontneem hem zijn wapens! klonk weer de bevelende stem van Raffles.

Zonder een oogenblik te verliezen stak Brand zijn hand in de jaszak van den man en haalde er een vrij groote browning uit.

Toen hield Raffles den man met een ijzeren vuist op armlengte van zich af, rukte hem met de andere hoed en witte pruik af en zeide scherp:

— Je rol is uitgespeeld, Dr. Arthur Haybroke, alias Bernard Mushgrave.

Brand slaakte een kreet van schrik en verwondering.

Bernard Mushgrave was de naam van den man die in Australië de medepllichtige was geweest van Donald Armstrong!

De man, lijkleek geworden, zonk op een stoel neer en keek Raffles aan met oogen die van haat fonkelden — maar als een geslagen man.

Toen trok Raffles op zijn beurt een stoel naar zich toe, en zeide rustig:

— Wij zullen een kort oogenblik praten, Mushgrave, en als je het goed vindt, zullen wij als eerste onderwerp kiezen — het nut van vlaggestokken.

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij de onderst. sigaretten:

NORTH STATE
GOLD DOLLAR

CLYSMA No. 30
MAVRIDES TURKISH

PIRATE

HOOFDSTUK VII

DE MOORD UIT DE VERTE.

Brand keek verrast op. Spotte Raffles? Kon hij op zulk een oogenblik gekscheren? Wat bedoelde hij met die zonderlinge woorden?

Zijn verwondering nam echter nog toe, toen de man, die gitzwart, maar reeds sterk dunnend haar bleek te hebben, zijn vuisten balde en op schorren toon vroeg:

— Wat heb je ontdekt? Hoe kon je mijn geheim hebben doorgrond? Ben je van de politie?

— Niet geheel en al — en toch oefen ik een soort van politiedienst uit, Mushgrave! Later zal je dat wel duidelijk worden. En luister nu eens goed naar mij! Ik neem het bestaan van gewettigde wraakzucht in een mensch aan, dat stel ik op den voorgrond: er kan ons een onrecht worden aangedaan, dat wij niet kunnen dulden, en dat wij moeten wreken, vroeg of laat. Ik houd het in vele gevallen met het spreekwoord, „oog om oog, tand om tand!“ In Australië heeft Armstrong je dat onrecht aangedaan...

— Een onrecht? Hij heeft mij bestolen, hij heeft mij in de gevangenis gebracht, hij heeft de vrouw die hier zit belogen en bedot, zoo dat zij meende, dat ik haar in den steek had gelaten.

De man had het bijna uitgeschreeuwd, terwijl zijn lippen trilden van woede en zijn oogen letterlijk laaiden van wilden wraakzucht. En verder krijg je niets uit me, wie je ook bent! Ik ben wel gek, dat ik naar je luister! Waarvan beschuldig je me?

— Komaan, Mushgrave, houdt op met die dwaasheid, gaf Raffles ernstig ten antwoord. Ik beschuldig je van den moord op Armstrong je doodsvijand! Ik beschuldig je van den diefstal, in den afgelopen nacht! Hier, dat valies daar bevat je buit! Wil je ook dat ontkennen?

— Ik ontken het! antwoordde de man driftig. Je hebt geen bewijzen hoegenaamd.

— Die bewijzen zullen je verpletteren, Mushgrave! hernam Raffles met stemverheffing. Die bewijzen zullen zich zoo opstapelen, dat je er onder zult bezwijken! Het toeval heeft je overwonnen man, en je bent gevonnist!

— Ik was niet in zijn huis toen de moord

gepleegd werd! Ik was hier, mijn dienstbode kan het getuigen!

— Je was hier, Mushgrave — en van hier uit pleegde je den moord! zeide Raffles, en zijn stem werd harder en scherper. Moet ik je soms de inrichting ervan aantoonen? Alles kan nog onmogelijk vernietigd zijn. Geef toch toe dat je partij is verloren en draag het als een man!

— Het zal mij bewezen moeten worden, mompelde Mushgrave koppig.

— En men zal het bewijzen, Mushgrave. Maar je hebt mij opgehouden in mijn betoog. Ik sprak over je verleden zoeven. Jullie beiden hebben in Australië zware misdaden gepleegd. Alleen daarvoor zou je de galg hebben verdiend en dat weet je. Maar in het proces dat volgde, gaf je medeplichtige je als kroongetuige op, en zoo wist hij zichzelf niet alleen vrij te koopen, op een enkel jaar celstraf na, maar hij stal ook jouw aandeel in den buit, hij laadde alle schuld op jou — en je boette daarvoor met tien jaren gevangenisstraf!

— Tien jaren in een hel! zeide Mushgrave bitter. Tien jaren die een man nooit kan vergeten. Is het soms wonder dat ik hem haatte als een gifslang, als een booze ziekte?

— En het geld, Mushgrave? Ik spreek niet van je wraakneming — maar het geld dat je stal?

— Kwam mij dat soms niet toe? barstte de man plotseling uit, half opstaande. Had ik er geen recht op?

— Ik ontken het niet — maar luister nu verder! Je hebt overdreven, als die uitdrukking hier van pas is — Je bent te ver gegaan. Je hebt al het geld gestolen en als je zelf niet wist, dat Armstrong een klein fortuin beheerde van zijn pupil van Miss Nash, dan had deze vrouw hier, die zich bij hem had binnengedrongen om hem te verderven, je op de hoogte kunnen brengen. Dat geld kwam je dan toch zeker niet toe. En wat volgt is bijna nog erger — je stond op het punt met je medeplichtige naar het buitenland te vluchten en je zoudt met alle zielsrust drie volmaakt onschuldige menschen in de gevangenis hebben laten zuchten.

— Moest ik mijzelf soms beschuldigen? Het

hemd is nader dan de rok ! gromde Mushgrave.

Er kwam een trek van minachting op het gelaat van Raffles, toen hij zeide, koel en uit de hoogte :

— Een ordinaire misdadiger dus ! Ik vreesde er al voor. Slecht — en sluw ! Want slim ben je geweest, dat erken ik. Zeg mij eens Mushgrave heb je zelf al ontdekt, dat je sedert eenige minuten niets anders doet dan bekennen ?

De man boog het hoofd, wrong zijn magere, kleine handen als van een vrouw, handen, waarnaar Brand reeds eenigen tijd met stomme verbazing zat te kijken, omdat hij dacht aan de wonde in het lichaam van den vermoorden man, maar plotseling hief hij het hoofd weer op, keek Raffles met een brandenden blik aan, en vroeg :

— Zeg mij, wie je bent, hoe je hier binnenkwam, wat je voornemens zijn !

— Met de voornemens moest ik dunkt mij maar beginnen, antwoordde Raffles koud. Mij dunkt dat je ze moest raden. Je geld, dat behoud ik natuurlijk. Destijds heb je het geroofd — en ik ontnem het je weer, uit naam van de gemeenschap, die je benadeeld hebt ! Maar ik ben geen beul — ik wil niet over je rechten, en ik geef je een kans. Versta mij goed — alleen de kans op vrijheid. Je hebt een mensch gedood, en de boete daarvoor zal door je zelf betaald moeten worden, door je leven in armoede, tenzij je wilt gaan werken. Maar je zult zwart op wit bekennen wat je gedaan hebt — en hoe je het deed. Ik zal die bekentenis in ontvangst nemen en ze aan de politie geven. En zoo handel ik alleen om die tien verschrikkelijke jaren die de doode man je heeft berokkend — ik weet van de gevangenen in Australië. Ik wil die bekentenis hebben om drie onschuldigen onmiddellijk in vrijheid te laten stellen. Wij kennen hier de dwaasheden van politie en justitie, het hongerige publiek schreeuwt om een schuldige, welnu men geeft het er een, hoe dan ook ! En wie ik ben ? Heb je het dan nog niet eens geraden ? Hoorde je nog nimmer van John Raffles ?

De donkere oogen van Mushgrave werden groot en starend. Er kwam een uitdrukking in die niet veel verschilde van ontzetting.

Toen vielen zijn armen slap langs zijn lichaam neer, hij mompelde eerst iets onverstaanbaars en zeide toen, zonder Raffles aan te zien :

— Dan verzet ik mij niet langer ! Ik zal doen wat je beveelt. Ik heb de partij gespeeld — en verloren. Neen, toch niet geheel, want ik heb mij kunnen wreken, ik heb een beest gestraft, dat mijn leven vergiftigd heeft. Doe met mij wat je wilt.

Raffles wierp een blik op de vrouw, die als

geheel vernietigd in een hoek zat, en wenkte toen Brand dat hij het valies moest openen. Het bleek volgepropt te zijn met bankpapier, effecten en zelfs goudgeld. Hij nam er eenige effecten uit, bestudeerde ze vlug en zei toen :

— Dit stuk is wel verkoopbaar, na een paar jaar, en de waarde bedraagt ongeveer vijf-honderd pond nominaal, Ik zal je dat bedrag geven, Mushgrave — maar het zal geld van mijzelf zijn. Want ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat je weer zoudt kunnen aanvangen met een nieuw leven, en daarbij gebruik zoudt maken van geld ontstolen aan den man dien je vermoordde.

— Dien ik straffe ! verbeterde Mushgrave op heftigen toon.

— Noem het dan mijnentwege zoo. Hier is het geld. Je verlaat nog vannacht dit land. Je had natuurlijk voor papieren gezorgd ? Je wilde naar Frankrijk gaan ?

Mushgrave knikte slechts.

— Goed. Een van mijn lieden zal je naar Dover rijden. Hier is papier, hier is een vulpen. Schrijf die bekentenis. Ik geef je tien minuten.

En toen werd het bijna volmaakt stil in de kamer.

Er viel niets te hooren dan het snelle krassen van de pen over het papier. Twee roode vlekjes vertoonden zich op de magere wangen van den voormaligen galeiboef, wiens zwarte haar zoo vreemd contrasteerde met het wit van den valschen baard dien hij nog altijd droeg.

Brand deed niets anders dan te denken over het verleden daar in het mijngebied van Brisbane, en — aan het raadsel van den moord, dat voor hem nog even duister was als ooit te voren.

Binnen tien minuten was Mushgrave gereed, stak Raffles het papier toe, en zeide met een gebroken stem :

— Dat zal wel voldoende zijn, Raffles — en ik leg hierbij mijn leven in jouw handen. Achterhaalt de politie mij te vroeg — dan weet je wel werktuig me wacht ! Of — zou je het soms niet weten ?

— Ik weet het Mushgrave.

Raffles keek naar de vrouw die de handen voor het magere gelaat had geslagen, toen vroeg hij :

— Zeg mij een ding, hoe was het mogelijk, dat Armstrong Juffrouw Taffy kennende, haar in zijn dienst nam ?

— Omdat ik al dien tijd comedie heb gespeeld, zeide de vrouw hard. Ik had een doel, met Mushgrave samen, en dat wilde ik tot iederen prijs bereiken. Ik heb mij voorgedaan alsof ik het verleden vergeten had, en dan — hij was bang voor mij ! Hij wist immers dat ik op de hoogte

was van alles ! Maar ik streefde zijn eigenliefde ik sprak altijd met hem mee, ik keurde alles goed wat hij deed, ook het bestellen van zijn pupil.

— Wist U iets van het plan van Tackeray om het meisje te ontvoeren ?

— Niets ! Het was louter toeval dat ons juist dien nacht samenbracht.

— Wie sloot de deur van uw kamer ?

— Ik zelf deed dat ! Natuurlijk had ik het willen doen voorkomen, alsof ik niet bij machte was geweest mijn meester bij te staan. Later moest ik wel van taktiek veranderen, toen het heele huis vol menschen bleek te zijn.

— Hoe sloot gij de deur van buiten af ? vroeg Raffles. Vergeef mij de nieuwsgierigheid van een vakman.

— Op heel eenvoudige wijze. Bernard had een toestel voor mij gemaakt, dat er ongeveer uitzag als een koperen teekenpen, en dat door het verschuiven van een ring in de lengterichting dikker of dunner werd. Het was een slot dat aan twee kanten te gebruiken was, en ik behoefde dus slechts dat toestel in de schacht van de sleutel te steken, den ring te verschuiven totdat de stift vast geklemd zat in het gat van de sleutel, hem om te draaien en het toestel weer los te maken !

— Het is jammer dat al die technische kennis niet beter is aangewend, vond Raffles, en toen stond hij op en zeide, nadat hij de bekentenis vlug had doorgelezen en in zijn zak gestoken :

— Het is tijd ! Zet die pruik weer op, Mushgrave, je wapen geef ik je niet terug — en je zult wel begrijpen waarom. Heb je het geld weggeborgd ? Vooruit dan. En gedraag je nauwkeurig naar mijn bevelen, want ik zal zeker niet dikwijls zoo goedertieren zijn ! Sluit dat geld zoo lang hier weg, Charles, wacht tot ik de voordeur geopend heb, en doof het licht.

Een oogenblik daarna bevond het viertal zich op de geheel verlaten straat waar de helft der lantaarns nu uit was. De man en de vrouw liepen snel met gebogen hoofd voort, als voortgezweept door hun eigen noodlot. Eenige minuten later beval Raffles met zachte stem :

— Wacht hier !

Hij liep op de taxi toe, en zeide op zachten toon tot Henderson, die onmiddellijk een en al aandacht was :

— Luister, James. Je krijgt aanstonds twee lieden te vervoeren. Breng ze zoo snel mogelijk naar Dover. Neem de vrouw naast je, terwijl ik den man zal binden. Je mag hem niet losmaken voor je in Dover bent. Zet beiden af op een eenzame plek, zet de kraag van je jas op en trek je pet diep in je oogen. Zet ook een

stofbril op, want ik wil niet dat je wordt herkend. Kom daarna onmiddellijk terug.

Henderson knikte slechts.

Een oogenblik daarna waren de handen van den man met touwen gebonden. Hij werd in de taxi geplaatst, de vrouw moest naast Henderson komen zitten en pijlsnel reed de wagen weg.

Raffles keek hen even na en zeide toen zacht :

— Dat is zijn kans ! Ik geef hem een voor-sprong van vierentwintig uren. Dan krijgt de politie dit document. Is hij dan in veiligheid, dan wil ik aannemen dat men hem zijn misdaad vergeeft.

— Alles goed en wel — maar wat nu gebeurd is verklaart voor mij nog volstrekt niet, hoe hij Armstrong kon dooden !

— Aanstonds zul je het zeer goed begrijpen. Wij gaan naar het huis terug om het valies te halen. Hier hebben wij den vlaggestok. Zie je er niets bijzonders aan, Brand ?

— Wel — niets anders dan dat hij tamelijk hoog is, hooger dan de anderen.

— Hij is precies zoo hoog, Brand, dat het boveinde, dat wil zeggen de ronde knop, indien deze stok zou omvallen, juist terecht zou komen even voorbij de vensterbank van het raam waarachter de vermoorde man gezeten was, en deze stok kan omvallen, Brand, want zooals je ziet is het er een, die op een meter boven den grond een spil heeft, teneinde hem als een mast te kunnen strijken, om er een vlag aan te kunnen bevestigen. Dat is iets heel gewoons, overigens, maar het ongewone is de stand van deze vlaggestok. In alle andere tuinen is de as zoodanig aangebracht, dat bij het strijken van den vlaggemast, de stok ook in den eigen tuin terecht komt. Maar zie nu eens wat die sluwe duivel met dit voorwerp gedaan heeft. Hij heeft het onderstuk zoodanig in den grond omgedraaid, dat, als de mast om zijn draaipunt gestreken werd, hij dwars over de straat zou vallen !

Brand had met de grootste aandacht geluisterd, geheel verbluft door deze uiteenzetting en vroeg nu heel zacht :

— Maar hoe kon die vlaggepaal gestreken worden, zonder dat iemand het zag ?

— Heel eenvoudig — vanuit het huis ! Je ziet hier onderaan een oog zitten, een heel gewoon schroefoog. Daaraan was een koord bevestigd, dat onder den deurdrempel doorliep, en men behoefde daaraan slechts te trekken, om de paal te doen kantelen. De knop is van boven bezwaard met een zwaar stuk metaal, Brand, dat was het witte stipje op de foto. De zon heeft op dit metaal geschinen, dat echter alleen zichtbaar was als men zich op gelijke

hoogte bevond — zooals men bijvoorbeeld op het balkon van dat café. Door den kijker zag ik het echter duidelijk en bij ons onderzoek viel mij ook de zonderlinge stand van den mast op en kon ik berekenen, dat de paal met zijn boveneinde juist terecht zou komen op het kozijn.

Opgewonden fluisterde Brand :

— Dan was er natuurlijk een lang en scherp mes onder den knop bevestigd ! Alleen reeds de zwaarte van den val moet het tot een verschrikkelijk moordwapen hebben gemaakt, maar hoe kwam de mast weer overeind ?

— Nog eenvoudiger ! Even onder den knop was een tweede koord bevestigd en door er aan te trekken kwam niet alleen de mast weer overeind, maar werd ook het mes uit de wonde gerukt.

— Maar dat mes moest men onmiddellijk zien, zoo niet dienzelfden nacht, dan toch den volgenden morgen. En de moordenaar kon er toch niet inklimmen om het los te maken ?

— Het was met een zoogenaamde mastworp aan de paal bevestigd, Brand, een mastworp is een knoop, die voor den leek op het eerste gezicht zoo stevig schijnt, dat hij niet meer is los te maken, en toch is een enkele ruk aan een der einden van het touw voldoende, om dat te bewerkstelligen. Mushgrave heeft gewacht tot het weer stil werd, den knoop losgetrokken, en toen viel het bebloede mes, dat hij wel dadelijk zal hebben gereinigd, of in den achtertuin heeft begraven. Ik wil je wel zeggen, dat die deuk in het kozijn mij aanstonds vaag aan de mogelijkheid heeft doen denken, dat die

vlaggestok gebruikt werd. Herinner je ook de volstrekte onmogelijkheid voor den moordenaar om de kamer na zijn daad te verlaten. Er moest dus iets van buitenaf zijn geschied. Herinner je verder, dat het al die dagen snikheet is geweest, zoodat alle ramen openstonden, en denk er voorts aan, dat Armstrong vaste gewoonten had, waarvan hij nimmer afweek. Mushgrave heeft dat natuurlijk geweten, uit den mond van Juffrouw Taffy. Hij behoefde dus alleen maar een kleine berekening te maken met betrekking tot de noodige lengte van zijn vlaggemast en het overige had werkelijk niet zoo veel om het lijf. Waarschijnlijk zelfs zou het nooit ontdekt zijn, zonder dat witte stipje op jouw foto.

— Maar hoe kon Mushgrave de daad plegen op het oogenblik dat het huis als het ware vol menschen was ?

— Dat wist hij natuurlijk evenmin als Juffrouw Taffy het wist, die hem waarschijnlijk met behulp van een zaklantaarn of een kaars wel zal hebben geseind ! Bedenk dat ook haar eigen slaapkamer een raam had aan de straat !

— Nu nog dit — hoe kon hij den diefstal zoo gemakkelijk plegen ?

— Wel iets eenvoudigers was niet denkbaar ! Juffrouw Taffy heeft hem de deur geopend, en hem de sleutels van de brandkast ter hand gesteld die zij onder haar berusting had. Na die te hebben leeggeplunderd en de comédie was gespeeld. Alles was even slim en stoutmoedig bedacht. En ook alleen het toeval heeft de man verraden. Neem nu spoedig het valies ter hand waarmede wat ons betreft de zaak beëindigd is.

De volgende aflevering bevat :

Het avontuur van de „Virginia”.

5 ROMANS EN EEN KERSTNUMMER CADEAU!

Ieder mensch heeft op zijn tijd verfrisschende ontspanning noodig en die koopt hij zich het makkelijkst en voordeeligst door een abonnement op „t Amusantje” met zijn 32 pagina's spannende verhalen, belangwekkende beschouwingen over veel besproken mensen, voorvallen en toestanden, interessante foto's, groote verscheidenheid van humor, waaronder teekeningen der knapste, geestigste en vindingrijkste teekenaars, enz. enz.

Met het oog op de lange winteravonden, waarop aangenaam boeiende lectuur een van de gezelligste ontspanningen is, verbinden wij voor allen, die zich door gebruikmaking van onderstaanden bon per 1 Januari '33 abonneeren op „t Amusantje”, daaraan de zeer speciale attractie, dat zij vijf spannende romans elk van ruim 200 pagina's druks en met een aardig driekleurendruk-omslag, benevens de nummers, die nog in December '32' verschijnen, waaronder het met bijzondere zorg samengestelde Kerstnummer gratis ontvangen.

Lezers, die reeds abonné van „t Amusantje” zijn, kunnen meeprofitieren van deze buitengewone aanbieding. Zij behoeven daartoe slechts één nieuwen postabonné aan ons te geven. Het is niet moeilijk om, als men 't genot kent, dat „t Amusantje” elke week voor den familiekring brengt, 'n vriend of kennis te overtuigen van de bijzondere aantrekkelijkheid van Holland's best-verzorgde ontspanningsblad!

BON recht gevend aan onderstaanden nieuwen abonné op gratis en franco toezending van vijf romans, benevens de Dec.nummers van „t Amusantje”, waaronder 't Kerstnummer.

AAN „HET AMUSANTE WEEKBLAD” TE BILTHOVEN.

Ondergeteekende abonneert zich per 1 Jan. '33 op „Het Amusante Weekblad” (franco per post à f 2.50 per halfjaar) en heeft de abonnementskosten ad f 2.50 voor het halfjaar 1 Jan.—1 Juli '33 per postwissel verzonden/gegireerd op postrekening no. 70186. R.

Naam ..... Adres .....

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885